د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم :پایلوڅ بنګ حبیب الله
لیکونکی :پوهنمل محمود نظری
کمپوټر اوډونکي :یما نظری
چاپ شمیر :۱۰۰۰
خپرندوی :کراچی مطبعه
چاپ نیټه :۱۳۸۴

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ټولګه کې:

وا کتاب خپل محترم پلار الحاج دوکتور محمدامین نظري

ته اهدا کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

د محترم استاد پوهاند دوکتور مجاور احمد زیار ،محترم عبدالواحد نظری او محترم عبیدالله محک چې دا کتاب یې کتلی، تصحیح کړی او ګټوری مشورې یې را کړی یو جهان مننه کوم او کورودانی ورته وایم.
همداسې د پایلوچانو د کیسو په راټولولو کې د محترم امیرجان، محترم علی احمد ، الحاج محمد کریم ، محترم بصیر احمد او نور هغه کسانو چي زما یې نوموته هیر شوی دی کورودانی وایم او د زړه له کومي مننه ځینی کوم
د دیزاین ، ترتیب او طرح په برخه کښې د محترم یما نظری او په چاپولو کې د محترم مسعود د هلو ځلو څخه مننه کوم او په ژوند کې لا بری ورته غواړم

په درناوی
پوهنمل محمود نظری

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۸۶

په دې ټولګه کې:

له طنزه تر داستانه----------------۶
سریزه-----------------------۱۳
پایلوچ بنگ حبیب الله-------------۵۱
غرغره-----------------------۵۶
یوه لپه خاوره--------------------۷۰
د کور هدیره-------------------۷۷
غاو-------------------------۸۵
مرور------------------------۹۸
غچ-------------------------۱۱۲
غولېدلی-----------------------۱۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

له طنزه تر داستانه

داخل مې مخې ته د محمود نظري یوه داستاني ټولګه پرته ده. یو کال له مخه مې پردېیمه طنزیه ټولګه همداسې یو څو کربښې ورکښلې وې او په هغه کې مې دغه هڅاند لیکوال تر هر څه مخکې د یوه طنز او مزاح کښونکي لیکوال په توګه (Satirist & Homourit) خپلو مینه والو ته وروپیژندلی وو او هغه په پښتو کې د دغو ادبي ځیلونو (Literary generes) له ګوتو شمیر نوښتګرو قلموالو شمیرلی وو، خو د دې داستاني ټولګې له وړاندېینې سره یې را زیاته کړه چې سړی خو پر هغه دوه ځیلونو بسیا نه دی پاتی او درېیم دیته یې قلم راغځولی او خپله وړتیا او نوښتیا پکې ازمایي.

ربښتیا هم یوه داسې هڅاند لیکوال ته چې خپل زېړند خوب او وړتیا یې لومړی په طنز و مزاح کې پرکار اچولې او په پوره بریالیتوب یې له توغه راوتلی هم دی کوم ناشونی کار نه برېښي چې کیسې ولیکي او ورسره ورسره کیسې وکښي

کوم ازمېښت او نوښت یې چې په هغو ډګرو کې په برخه شوی، په دغه څه نا څه ورته ډګر کې هم په برخه کېدای شي او هغه دا چې د خندا او موسکا د توکو په کمونې سره ورته سوچاو سوژو ته په اسانه داستاني بڼه او وکر وربښلای شي، تر دا منځ ورته نه کرکتر رغاونه کومه ستونزه لري او نه انځورونه، غوټه اچونه-پرانېستنه، نه کړکېچ او تلوسه، پیلونه او پایته رسونه.

خو په سر چپه توګه په یوه هر داستاني لیکونکي ته دومره اسانه نه وی چې خپل داستان ته طنزومزاح وکر (هویت) وروبښي او خپل ازمېښتونه او نوښتونه ورولېږدوي. مګرنظری په دغه لومړنۍ ټولګه راوښووله چې ځان را باندې د غبرګو، په بله وینا دروګونو ادبي ژانرونو لیکوال او بیا بریالی لیکوال را پېژني او پوره باور دی چې که دغه درې سره ځیلونه همداسې همزمان او اوږه پر اوږه پر مخ یوسي او ورسره ورسره د یوی کره پښتو خیال نور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټینګ وساتي، بې له کوم ارنګ برېنګه به په دغه اړه پرله پسې برې او بریاوې د قلم د نیلي سوې ورښکل کړي او پر دی سربېره سربېره د خپلې مورنۍ ژبې او ټولنې په وړاندې خپله پاتې ژمندویي او استازندویي (تعهد و رسالت) پر ځای کاندي.
د پایلوچ بنګ حبیب الله دغه داستاني ټولګه یې چې تر درې ګونو طنزیه او مزاحیه ټولګو (د ځوکۍ خوند، سر خلاص که! او انساني سرکس) را وروسته یې چاپ وخپراوی ته سپاري تر هر څه له مخه د دې نوښت پر بنسټ ارزول کېږي چې د رومبني پښتو لیکوال په توګه یې په همدغه نامه لومړی داستان د خپلې سیمې یو له پامه لویدلی ټولنیز پوړ (قشر) رانغاړي او په خوراریالیستیک ډول یې شننه او انځورنه کوې. بنګ حبیب الله یې د مرکزي کرکتر په توګه د ټولو هغه انساني کړنو ښېګنو، ځانګړنو دودونو او دویونو (قوانینو) رانغښتونکی را پېژني چې له پېړیو راهسې یې په پایلوڅانو اړه درلودلې اوڅارتیا اونومورتیا یې پرې موندلې ده

ښاغلي نظري په دغه برخه کې نه یوازې د یوه کندهاری په توګه له خپلو سیده لیدنو کتنو او نورو ماویلو-تاویلو ګټه اخیستې، بلکې د تاریخ پاڼې یې هم ورپسې اړولې رااړولې او د بهرینو ګرځندویانو او څېړوندویانو اړوندو اخځونو ته یې هم مخه کړې، لکه څنګه یې چې په خپله لنډه سریزه کې ورباندی رڼا اچولې ده.

داسې اټکل کېږي چې کندهاري پایلوخان له اړه د هغو خراساني، یا په بله وینا، سیستاني «عیارانو» له پاتښونو څخه وي چې په سیستان کې یې د یعقوب لیث صفاري په مشرۍ پر ۲۵۳ کال د یوه افغانی دولت بنسټ ایښی وو او ظفر کاکا خیل په وینا یې پوځي اډانه کې پښتو پوره برخه درلوده. «عیار» هم د «ای یار» عربي بڼه انګېرل شوی چې پښتو انډول «ای مل- ایمل» کېدای شي.

دا بېله خبره ده چې د چا خبره نن سبا «به جهانو کې هم نور ځوک آرو اصیل پاتې نه دي» او ان به مسلمانانو کې هم نور ځوک سم و سهی نه لېدل کېږي او هغه آر ورښتیني اسلامی خویونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپېڅلي کړه وړه ترې بنستېپالو لوټلي او تروټلي دي ، دغه راز هغه څه چې زموږ نوښتګر داستان لیکونکی د خپل پایلوخ اتل په شننه او ستاینه کې کښلي او انځورلي دي، له ښایسته ډېر مهاله نور د تاریخ یوه برخه ګرځېدلې او په هیڅ یوه او سني پایلوخ کې یې څرک نه لګي. یوازې او یوازې یې هماغه منفي او ناټولیز اړخونه خوندي پاتې دي. که پخوا یې له بډایانو را شوکولې او پر بېوزلانو ته یې وروېشلې او س یې له بېوزلانو راشوکوي او خپل ځانګړي درد پرې درملوي.دا یې نن د بدګنو او بېلاریو یوه وړه بېلګه ګڼل کېږي چې یوخوار کی ګاډیوان نیمه شپه د ښار له چوکه یې تر «سرپوزی» پورې ډګاډګ وځغلوي او چې بیا ترې په مات مخ د کرایې غوښتنه کوي په غبرګون کې یې څو مردکې ورډالۍ کوي او مړی یې له اس سره هملته لېوانو ته پرېږدي
په هره توګه د لیکوال همدغه غځېدلی لنډ داستان رښتیا هم د دې جوګه دی چې خپله ټوګه پرې ونوموی او ما هم د یوه شهکار په توګه د خپلې دغې لنډې ارزونې بېلګه وګرځوله او نوری داستاني بېلګې یې ورهڅېزو کره کتونکیو او ارزوونکیو ته پرېږدم ګوندي ګران نظری هم دغه یو څو کرښې د دیوې دوستانه پیرزوینې په توګه په ډېر څه وشمېري.

د پوهنمل محمود نظری د لا ډېر ازمېښتونو او نوښتونو به هیله

پوهاند دوکتور م.ا.زیار
اکسفورد-جولای۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

د بنګ حبیب الله کیسه داد داسونامیانو او کلکو خلکو کیسه ده چې په ټوله نړۍ کې یې په کلکوالي او غیرت کې څاتر اوسه نه سیال او نه بېلګه لیدلې یا اورېدلې ده.
دلته د یوه بهرنی ژورنالیست د څېړنې پایله په لنډه توګه لیکم:
جروان دایک امریکایی ژورنالیست (په افغانستان کې څه تیریږي؟) کتاب کې د پایلوخانو په هکله داسې کښلې دي:
ډیر کلونه وړاندې چې کله ایرانیانو پر دغه هیواد یرغل وکړ او دغلته یې ډیر زیات جنایتونه پیل کړل، خلکو لومړی نه شوله کولای چې د هغوی په وړاندې را ولاړ شي خو وروسته یو شمیر ځوانان را پیدا شول او په خپلو کې یې تړون سره وکړ چې د دغو پردیو یرغلګرو په وړاندې مبارزې ته را ولاړ شي او خپل مال او هیواد نه دفاع وکړي ، ددې لپاره چې خپلو غلیمانو ته خپل واک ښه څرګند کړي، به لوڅو پښو به یې تګ راتګ کاوه ،دغه کار یې د غلیم په وړاندې د مقاومت او سر سختۍ نښه وه ، پردې سربیره یې به لوڅو پښو منډې وهلاې شوې او کولای یې شول چې په ځانګړې توګه د شپې له خوا بېله غږه غوږه پر غلیم برید وکړي. هغه وخت په دې سیمه کې پاړ سي ژبه هم دود وه نو ځکه خو پاړسیانو دوی پای لوچ(پا لوچ) وبلله.
دغه پایلوخان د دی هیواد تاریخي اتلان او د بې وزلو او بې برخو خلکو پلویان وه.
هغه وخت چې احمد شاه بابا واکمني ته ورسید (د درانیانو واکمني دوه سوه کاله په افغانستان کې وچلیده) احمد شاه بابا د پایلوخانو ډیر زیات درناوی وکړ ، د هغوي د درناوي لپاره یې د جشن او ښادۍ په توګه یوه ځانګړې ورځ وټاکله او هغوی یې ښه او رښتینی خلک وبلل.هغه دغه خلک د شاه مقصود په نامه په یوه سېمه کې استوګن کړل چې اوس د کندهار په شمال کې د ډیرو ښو سېمو څخه ده.
پایلوخان یو ځانګړی یونیفورم لري، پراخ او اوږد شین رنګه کمیس او پرتوګ اغوندي د جامو د ګنډولو لپاره یې څه ناڅه پینځلس متره ټوټه پکار ده ، شین ویره توره لونګۍ تړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټو یې تل پر ولو پروت وي، چاړه ، د هوسۍ ښکر ، خردوم(یوه متره رسۍ چې یوې خوا ته یې یوه ټوټه وسپنه تړل شوې وی) له ځانه سره ګرځوي.
که څوک و غواړي د پایلوښانو به ډله کې شامل شي په لومړي سر کې باید د هغه پېژند ګلوی وشي تر هغه وروسته ازمېښت پرې کېږي چې ورتیا یې لري او که نه؟ دغه غوراوی (انتخاب) زیاتره د ځوانی په وخت کې تر سره کېږي.
او ګوري چې د اور په وړاندي څومره ټینګار کولای شي؟ هغه باید خپلې پښې او لاسونه اور ته ونیسي او د اور ټوله تودوخه وزغمي. وروسته باید شپږ میاشتې یا یو کال زغم وکړي چې کړه وړه او خبرې یې وارزول شي، بیا یې ژوند جګړې(مبارزې) عملی ډګر ته راځکوی. که تېپې شو باید چا ته فریاد ، پلپوټ (شکایت) ونه کړي.د ټولو په پای کې وروستې ازموینې ته ور بلل کېږي. وروستۍ ازموینه دا ده چې په یوه ځانګړې شپه کې د یو شمېر کسانو په وړاندې باید ځان لوڅ کړي یانی بې پرتوګه خپل ټول کالي وباسي، د ملا پر تخته یې د اور سکروټې اچول کېږي او په دغه مهال کې باید چرس وڅکوی. پایلوښانو ته د چرس څکول ارزښت لري هغوی چرسو ته (بوټۍ) وایي د هغو به عقیده چرس انسان خدای (ج) ته نږدې کوي او له ګناه څخه یې ژغوري. پایلوښان دینپاله خلک دي دغه کردا زمیښتونه د جسماني ټینګار د پیدا کېدو لپاره او چرس څکول د رواني ازمېښت نښه ګڼي.
مخامخ او تن په تن جګړه د پایلوښانو لپاره اړین بلل کېږي. که څوک کوم پایلوښ ته سپکاوی وکړي و پایلوښ هغه زور ازماینې ته وربلي، ان که کوم څوک هسې په یوه اشاره هم وغواړي د یوه پایلوښ سپکاوی وکړي د پایلوښ لپاره تن په تن جګړه لازمېږي.
پایلوښان خپل پت ټینګ او خوندی ساتی او نه غواړي چې د هغوی په کورني ویاړ کې د سپکاوی داغ پیدا شی که د یوې داسي ننګونې (چلنج) سره مخامخ شی سمدلاسه مخامخ لورې مخامخ جګړې ته وربلی. بیا نو دغه دواړه د یو نا څرګند لورې ته روانیږي دغه مهال د دغې موضوع په اړه چې د دوی په منځ کې پېښه شوې ده هیڅ چا ته څه نه وایي کله چې هغه ځانګړې ځای ته ورسیدل. دواړه ځانونه لوڅوي او له پرتوګونو پرته خپلې نورې جامې باسي، بیا نو د سپکاوي والا له لورې برید پیل کېږي هغه څوک چې بریالی شو هغه بل را پر شا کوي یو خوندی ځای ته یې رسوي او ټپونه یې ورپټې او ټکوروی له دې پېښې څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايد هيڅوک خبر نه شي او هيڅ لوري حق نه لري چي شکايت وکړي دا د پايلوڅانو د رسمونو او ادابو يوه برخه ده. هغوی له احساسه ډک خلک دي او ورسره ورسره خدای پاله هم دي پايلوڅان هيڅکله ښځو ته نه ګوري که کومه ښځه هغه ته نږدې شي هغه ځيني سترګې پټوي او خپله لاره بدلوی او يا لکه مجسمې په څيربې حرکته دريږي. دا وه د پايلوڅانو يوه لنډه پيژندنه.
زما په اند د پايلوڅانو لړۍ د بنګ حبيب الله له وروسته ختمه شوې ده محلی خلک اوس هم د دې خلکو په کيسو وياړي شاعرانو شعرونه پر جوړ کړي دي او هر هغه ټينګ ځوان ته چې د ښو صفتونو خاوند وي ته د پايلوڅ لقب ورکوي ګر چي هغه پالوڅ هم نه وي. اوس دی نوم خپل کره توب له لاسه ورکړی دی ځکه به وروستيو کې ډير غلو، لوټمارو، قاتلانو، او لوچګانو د خپل بدو او کرغيړنو کړو وړو د پټولو په خاطر ځانونه پايلوڅان بللي دي او د وخت حکمروانانو هم د امنيت په خاطر د دې نوم پسې بد تبليغات کړي.
په دې ټولګه کې ټول اته داستانونه راغلي دي چي لومړی کيسه يې د پايلوڅ بنګ حبيب الله ده چي همدا ټولګه هم په دې نوم نومول شوې ده چي دا د يوه رښتني پايلوڅ کيسه ده. د کندهار دپايلوڅان غيرت او ټينګوالی نه په عيارانو د خراسان او نه د کابل په کاکه ګانو او نه هم د نړۍ په نورو برخو کې چا ليدلي او نه هم چا اوريدلي دی او ددې ټولګې نوري کيسې لکه غرغره هم د يو داسې توريالی نيمه سمبولکه کيسه ده چي خلکو ته تور مخې دی د يوه واقعيت د سپړلو په هکله د وطن دوستی يوه رښتيني کيسه ده، يوه لپه خاوره يوه سمبولکه کيسه ده چې د وطن مور خپلو اولادو ته چي هيوادا يې هير کړي وی د وطن د خاورې د بوی ياد ورکوی د کور هديره او غاو پر خوارو او بې وزلو خلکو باندی د بهرنيو او کورنيو زورواکانو د ظلم دوې بيلګې دی غچ هم د زور يوه بله کيسه دی او مرور بيا د خپله بختنه زما او ستا نه د يوه مرور کيسه ده چي ولی انسان ورته د انسان په سترګو نه ګوری او مهاجر بيا د غربت يوه سمبولکه کيسه ده، اميد چي د دې تولګې کيسې مو خوښې او د قبول وړ وګرځی

لندن2004

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایلوښ بنګ حبیب الله

تکنده غرمه وه دوه کلیوال هلکان د شپیشتو پر بار خرو سپاره د مامتې څخه کور ته رهی وه د مصری یو فری یې یو او دوهم فرد یې بل داسې کوی:

احمد اخوندزاده چې یوه ډبره وه د غره
نامې چپک لالودی چې اقرار نه کوی
فیض الله د منارې چې اوس لا بندی دی
یو امین جان بل داود جان د ناخونی دی
تور بنا د ښکا پوردروازی عجبه نامی دی
د ګوش خانی شاماد نامی په هره لاره
سردار نورزی بیا ځومره غښتلی ازلي دی
به صفت ارزی دا نینی مشهور سړی دی
دا نور ماد بیا بیشکه توریالی دی
بل کلاچه کې حسام الدین قصاب په نام دی
د کاښی کلک د ده خواجې رمضان دی
د سرپوزی عبدالاحد عجب جنګی دی
عبدالله د پیرپایمال خورا نامی دی
غوثو کاکړ د دغه ښار عجب زمری دی

....

دې نارو زه ډیر لیری بوتلم خورا لیری او بې اختیاره زما له خولې هم ووته:

احمد اخوندزاده چې یوه ډبره وه د غره
نامې چپک لالودی چې اقرار نه کوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار ورمې د شاه آغا د نغارو انګازې آن د ارغنداب تر شنو باغو رسولی چې په اوربدو به يې نازک پوستو انارو وخندل او ځينو به لا له شوق او سوزه خپل ګريوان څيری کړ او دوه ځاځکي وينه به يې توی کړه. د باغونو تر منځ په تنګو کږو وږو لارو کې به پر بودګانو سپرو او پلو ، سپين ږيرو ، ځوانانو ، تور سرو او کوشنيانو به پښې لا چابکې کړې د ايخ ايخ ، هی هی ... ږغونه، دوړې ، دربی او اوازونه به لوړ شول تا به ويل لکه چې نغارې وايې:

...ژر کوه. ژر کوه ، هله ژر شه

چا به سپين سرې بوډۍ په خره ترلی وه. چا تلتک او نيمخی پر شا او د چا کوشنی غوټه تر ملا ، د چا ناروغ پر شا او چا د دروږله ښکرو نيولی او د زيارت خوا ته يې کشوی. د چا پسې به په دوړو ککړ، لوڅې پښې کوشنيان روان وه په کوشنيانو به د زيارت د شنو ګونبزو په ليدو له خوشالۍ چيغی ګډې شوې او په ځغاستا ځغاستا کې به تيت او پرک شوله خو د خپلو مشرانو په نارو به چې يې ويل:

هلکو لاسونه سره ورکړی !

نو سره به يو ځای شوله او لاسونه به يې سره ونيوله.

... هلته پير ملنګ کچکول پر سر نيولی په يوه پښه څرخېدی اوږدو غوړو څڼو يې سترګې ورپټی کړی وې او سپينه اوږده ږيره يې له چرخېدو سره باد تار تار کوله د ملنګ له خولې نه چې ږغ يې ناست وی د اللهُ اللهُ سندره په سختی سره راوتله ان د شاه مقصودي اميل د ډبرو کړيچی به سمه د موسيقی نغمه ورسره ږغوله. څلور و خواوته يې چارزانو ناستو ځوانانو کړی (حلقه) جوړه کړی وه او د اللهُ اللهُ په ويلو يې سرونه کښته پورته غورځوله ، يو نيم به لا له ډيري جذبې اوږد اوږد وغرېيد او له خولې به يې ځګونه راغلل.

ګنه ګونه وه هرې خوا ته د دعاګانو درودونه ، د واويلاو نارې ، د دردونو زګيروی، د کوشنيانو ژړا وی او ځغاستی ، ددروږو رمباړی، د بودګانو شيشنی او هنګا د نهيليو اسويلو د اللهُ اللهُ نارو....

ټوله فضا ډکه کړی وه. شور ماشوروو. څوک ناست وه چا رنګه ټوکران پر شناختو ترل ، چا په په پټه خوله او سترګو د دعا لاسونه آسمان ته لپه کړی وه څوک پراته وه او خوب يې پوره کاو ه، څوک نغارو ته ولاړ وه او ځينو نورو بيا له زارت وروسته مېلې ته روان وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ ها خواته د زیارت تر شا د غره په پراخه لمن کي د درختو تر سایي لاندی د اوبو د شر شری ته نږدی سرې جوزجاني غالی. اواری وې چې ځلورو خواوته یې د صوفي چیټ کوربچې او بالښتان پراته وه په منځ کي یې د ناوی په شان په مریو سینګار شوی غټ چلم چي خدای دی مي غاړه نه بندوی سر خانه یې پاو- نیم پاو په وار تمباکو نیول او شنه او زرغونه زومبکان یې پر ځړیده او څنګ ته یې په هیندارو سینګار شوی د تمبکو جعبه پرته وه ، د غالیو تر څنګ یو څو تنه ځوانان ناست او ولاړ وه او داسې ایسیده چي چا ته سترګې په لار دی. مېله وه هری خواته ځوانان را ټول شوی وه ، بنډارونه وه او خپلې خوړې او ترخې سره کولی کټوی باندی وې او د انارو او انګورو کوارچې هره خوا ته پرتی وې ، ځینو بیا پسو نه الویل او کبابول او د چایو توری چایجوشی او سماوارونه د اور له زوره ایشیدی،

ملک اتاوالله چي چارخول یې له لیری ښکاریده له خپلو نوکرانو سره لاره څارله. د کوم یوه په لیدو لړ وارختا شو او خپلو نوکرانو ته یې وویل:

هغه دی راغله !

نوکرانو ژر خپلې لنګوټې سمی کړې او لاس په نامه هرکلی ته ودرېدل، یو ځوان چي اوږده ترخیصی کمیس څخه یې د پښې بوجولکې ښې لیدل کېدې ، د اوږدې صدرۍ له پړسیدلی جیب څخه یې د نسوارو کډو چي تل یې د شا بازار د بابک نسوارو خرڅونکی له شا بټل څخه ډکاوه، له لیری ښکارېده، شپړه یې یوی خوا او سیلاوه یې بلی خواته له کمیسه لاندی تر ملا ځړیده، په یوه لاس یې د کمیس لمن د عادت له مخی مروړلې نیولې وه او بل لاس یې لکه ښه روزل شوی اولدار په زوره کښته پورته غورځاوه، د توری لنګوټې شمله یې تر بوجولکو رسیدله او خپله هم د شملې خوا ته کوږ کوږ تی تا به ویل ګواکی د شملې وزن یې سر د ښخواته کوږ کړی دی او یا غواړی وګوری چي شمله یې څنګه پر مځکه کښیږی. په داسې حال کي چي چارآشه موچښې یې په پښو ، خامکی پټو ورپسی څکېده راورسید ، له سلام او روغبړ وروسته لکه د تل په شان په دوو ګوتو کیناست. په داسي حال کي چي خپله اوږده لمن یې پر ځنګونو راکښله د سترګو له کونجو یې ناست میلمانه یو وار بیا تر سترګو تیر کړل. ددی نری، ښایسته او غنم رنګ ځوان په لیدو سره چي غټو سرو سترګو او ګڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریتو یې خیرې ته خاص هیبت او جذب ورکړی وو د نوکراو نو تر منځ پوښتنې او کونګوسې پیدا شوی. ملک ورو هغو ته وویل:
دا بنګ حبیب الله دی.
کپه نظر ماد چې غټی لنګوټې یې لکه سایبان پر مخ سایه کړی وه پر آس سپور له دوو پا پیانو سره راورسید ، چې د کرک کڅوړه یې په لاس او خردوم یې تر ملا تړلی وو ، له آسه راکښته شو ، آس یې د ملک نوکرانو ونیوی له سلامه او روغبړ وروسته پر دوو ګوتو کیناست او لمن یې لکه نورو پر زنګونو راکش کړه.
په هم دې ډول شین کریم هم پله کش راغی د بوټو د ایستلو د ځای سره ودرید ، خاورې یې په پښو وشندلې، اسمان ته یې وکتل او په خپله خاصه لهجه یې وویل:
شین یم شین آسمانه !
دی هم له سلام او روغبړ وروسته کیناست.ګود ګوډ ،ګوډ عبدالاحد چې ډ یرو ټپو له کبله خلاص خلاص تی هم راورسید او تر سلام او روغبړ وروسته کیناست.تا به ویل دا ټوله دا یوه ټولګۍ هم صنفیان دی. پوخی صالح ماد چې د لنګوټې شمله یې ورپسې ځکېده او یو ښکلی ځوان حاضر باش ورپسې وو. تبرزین یې تر ملا تړلی وو کوږ کوږ راورسید همدا سې خښته خدای رام ، احمد اخندزاده....
یو د بل پسی راورسیدل. دوه تنه نوکرانو د چلم په ډکولو اخته وه د ملک شاو خوا د ځوانانو چې هغوی هم د غښتلتوب دعوا کوله ناست وه خو نورو د هغه هلکان ګڼل ځکه ازمایل شوی نه وه د ملک د خولې وه او تل د ملک پسې وه د نورو پسې روان ځان ته غښتلی نشوای ویلای نو ځکه د هغو پر خبرو او کړو وړو د نورو خندا راتلله. په دی وخت کې دوه پخوانی نامیان غوثو او نینی فقیر چې سپنې ږیرې او لوڅې پښې وه راورسیدل.
غوثو د یخی کولنګ د نینی پیش قبضه تر لمن لاندی تړلې وه د مجلس یارانو چې تر اوسه چا ته نه وه دریدلی د دغه دوو غښتلو نامیانو د هر کلي لپاره ودریدل. دوی سپین ږیرو ، سیدانو او علماو ته زیات احترام درلوده دا د زمریانو په شان غښتلی نامیان چې په زرو لښتو او سلو چړو به یې د خولی آخ نه وته او نه یې تر ځان بل باتور لیده نن یو ځای را ټول شوی وه هر یو یې د وسپنی یوه کلا د ډبرو یو غر د ځنګله یو زمری اود میړانې یو پهلوان او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غیرت بې تاجه باچاهان وه.نن د میړو او نه میړو ، د ټینګو او سستو د نامیانو او بګیلانو د زمریانو او چغالانو تر منځ د سیالۍ او امتحان میدان وو . نو ځکه ټول چوپ وه او ستر ګې له کونجو یې میدان او یاران ځارل د مېلې ډیرو ځوانانو دا باتوران پېژندل نو هره شېبه یې په سا نیولی ټوګه د یوې پیښې انتظار کاوه دادو چې ځان یې نامی باله او د ملک نوکر وو ملک غوښتل دی په نورو نامیانو وپیژنی نو ډک شوی چلم ته د سکروټې دراوړلو لپاره له ځایه پورته شو ، ناستو کسانو دی ځاری چې دی بیا څه کوی؟

د ادو هم لکه دا نور کوږ کوږ له اوږدې شملې سره د اور خواته ورغی او هلته یې د اتشګیر پر ځای په ګوتو سره سکروټه واخېستله د نامیانوو مجلس و مستی ځینی کېده او وینه یې په جوش راغلی وه په داسې حال کې چې سکروټه یې په لاس کې لکه بوجلې چې ښکېلی ښوروله ، او په غروره یې خندل کوږ کوږ د چلم خواته خرامان خرامان روان شو د ملک خوله نه ټولیده او نور نوکرانو یې له خوشالۍ په کالو کې نه ځایده او نه پوهېده څه وکړی؟؟ !

څه چل وشو چې سکروټه یې له لاسه ولویده لاس یې وسو؟ که تر تاثیر لاندی راغی؟ یا نظر شو؟ یا یې هم پام نه وو؟ خو دا کار په داسې یو محفل کې د زغم وړ نه وو تر اوسه ټول چوپ وه یو هم نه پوهیده چې له کومه ځایه یې پیل کړی. غیبت دوی نه کوی دا یې د کم اصلو خلکو کار باله او د ځان صفت یې د نامردانو کار ګڼه دوی مرګ قبلوی خو دغه القاب یې نه ، د بنډاریارانو لکه چې برق چې نیولی وی ، یوه جټکه وخوړه ! لکه له خوبه چې کښېنستلی وی وارختا شول لاس او پښه شول، چورت یې واهه چې دا څنګه بې عزتی یې وشوه؟؟؟

دادو لا پوه شوی نه وو چې ملک یې له خاورو خاکه کړی وو. نو په چټکی د لوېدلی سکروټې خواته کوږ شو خو افسوس د نامیانو میدان یو وار وو لکه ننني لوبې بل چانس یې نه لره کټو په یو وار ماتیده او ماته شوه، کېپه نظر ماد چې نږدی ورته ناست وو هغه یې په چپلاخه ووهه وار یې له مخه کړ لوېدلې سکروټه یې په خپلو شونډو پورته کړه او په خپله پښه یې کیښودله. د ملک غړی وتښتیدل پر تندی یې د د خولو سیلاب رامات شو او لکه هغه پهلوان چې د حریف په یوه لینګته یې شا مځکې ته رسیدلی وی مات شوی وو ځکه د زمریانو په محفل کې چغالانو ته ځای ورکول د زمریانو سپکاوی وو د غښتلتوب نوم ته دوکه وه او نامیانو ته ښکنځل وه. چې دا بیا د تحمل وړ نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ په بریتو کې وخندل دا درېیم وار وو چې بنګ په بریتو کې خندل :لومړی ځل درې میاشتې مخکې چې محمد اکبر کومندان تبدیل شو او نوی د امنیې کومندان راغی بنګ همداسې خندلی وه

«... د امنیې زاړه کومندان د تسلیمی په وخت کې نوی کومندان ته داسې ویلی وه: ما منطقه د غلو او لوچګانو نه پاکه کړې ده نور هر څه چې کوې خو په څو نامیانو غیرتمندو به غرض نه لرې بیا یې نوی کومندان د دې نامیانو د لیدو لپاره د هرات بازار خوا ته بوتی هلته د یو سماوار مخې ته یو کرک ځړېدی د امنیې کومندان کرک ته ګوته ونیوله او ویې پوښتل:

- دا کرک د چا دی ؟

هیچا ځواب ورنه کړ.کومندان بیا ږغ کړ:

دا کرک د چا دی؟

د سماوار له پایه یوه تن په بې پروایي سره ناری کړه:

دا زما ده زیاته !

کومندان په لوړ ږغ وویل:

- خبر نه یې چې کرکان بند دی ؟ !

- صایب زه یې پاس لرم زیاته !

- څنکه یې پاس لری؟

د سماوار له پایه یوه سیلاوه راوغوځوله شوه ورسره ږغ سو:

- دغه دی پاس یې زیاته !

زاړه کومندان نوی کومندان ته وویل:

یو یې دا دی: مهتاب الدین آغا نومیږی !

بیا د سالو خان چمن خوا ته ولاړل هلته یو ځوان د چرسو په څکولو اخته وو.

کومندان هغه ته ورنژدی شو او ورو یی ورته وویل:

-خبر نه یې چې حکومت چرس بند کړی دی ؟

- خبر یم زیاته مو ستره په دی پای کې « دا یې تکیه کلام وو»

- نو ولی چرس څکوی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله صایب دا فقیری بوټی دی موستړه په دی پای کي.
کومندان اولدار ته رېغ کړل:
هلکه هغه کومندانی ته بوځه !
په کومنداني کي يې هغه په يوه زاړه ميز پريستی او شپز سوه لښتی يې پر ملا او پښو وواهه خو د ځوان له خولې اخ هم ونه وت.
اولدار ستړی شو ، د نوی کومندان وار شو ،نوی کومندان هم په ډيرو وهلو ستړی شو او حيران پاته شو چي دا څنګه انسان دی ؟ !
په هم دی چرتونو کي پر څوکۍ کيناست او د چايو پياله يې خولې ته پورته کړه. ځوان سر راپورته کړ او نوی کومندان ته يې وويل:
- کومندان صايب نور څوک نه شته چي ملا راوګروی؟
نوی کومندان ورو زاړه کومندان ته وويل:
يو يې دا دی بنګ ، پايلوچ بنګ حبيب الله !
نوی کومندان مخ د بنګ خواته کړ او ويې ويل:
ځه زمريه ! زما په کومنداني کي هر څه چي کوې کوه يې ازاد يې !
بنګ له زاړه ميز څخه پورته شو لمن يې کښته کړه سيلاوه يې تر ملا وتړله پټو يې د تل په شان له يوه کنجه راکش او ايله څوکه يې تر اوږې ورسوله او په داسې حال کي چي پټو يې ورپسی څکېده او شمله يې مځکې ته رسيد له کوږ کوږ روان شو . د تلو په وخت کي يې زاړه ميز ته يو وار بيا وکتل سر يې وښوراوه او په بريتو کي يې وخندل لکه اوس»

.....د کباب بوی د ناستو خلکو سږمې وتخنولې، خو کپه نظر ماد او غوثو په خبرو اخته وه له پښې يې د کباب بوی پورته کيده او جز جز ښاښکی ښاښکی يوه يوه اوښکه ترې څڅيده څوک دی چي سکروټه د نظرماد له پښې ليری کړی؟ او څوک دا جورت لری چي ورته ووايي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر سکروټې لاندې یوه تپاکه پیدا شوه د تپاکې سترګه کرار کرار لویده تا به ویل غواړې دا ټول شوې نامیان یو ځای وګوري خو د لیدو تاب یې رانه وړ او وچوله او سکروټه یې لیرې وغورځوله.

له شاو خوا څخه د میلې د خلکو او نیمچه ځوانانو چې په درختو کې ناست او لیرې ولاړ وه د دوې سیل یې کاوه بې اختیاره نارې پورته شوې:

د مور شیدې دې شه !

دا نارې ټولو واوریدې او خوند یې ورکړ خو په ملک یې خولې را ماتې کړې.

د احمد اخند زاده تنده په دې کار هم ماته نه شوه ولاړ شو له جیب څخه یې د نسوارو کډو راویستی، یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله د سماوار خواته ولاړ، کمیس یې وایست ، او جوش سماوار یې چې همدا اسې خوټیده پورته کړ او په خپله راسته وږه یې خالی کړ د بدن وښتان او پوستکی یې له اوبو سره توی شول او دود یې له بدنه پورته شو .بیرته یې کمیس واغوست ، د نسوار یې تو او بېله دی چې څه ووایې پر خپل ځای کیناست.

-دا د نامی زوی بیا ګوره !

د مور شیدی !

واه واه نامی !

نارې او چیغې بیا اسمان ته پورته شوې، عجبه فضا وه، ټوله چوپ وه، د چا چا ستر ګې له تعجبه راوتلی وې، څوک څوک هښښ پښښ پاتی وه ،چا لا ګوته په خوله کې نیولی وه، د چا چا زړونه په یخ شول ،د چاچا بیا زړونه وچول.

لکه چې د بنګ تنده په دې هم ماته او زړه یې یخ نه شو. د ملک د تندی د خولو او د دادو چغال چې چم یې د زمریانو کاوه خو خر بې غیرته وو او ځان یې پایلوچ باله او د پایلوچانو نوم ته یو داغ وو ، په لیدو یې زړه نور هم جوش وکړ او ولاړ شو.

ټول حیران ول چې دی بیا څه کوی ؟

بنګ ولاړ سو خپل اوږد کمیس یې ویستلو ، د تاوتاو شوی د یو تان پر توک یې چې د پرتوګانښ پر ځای یې واګی وراچولی وې او سر بیره یې په نازک زنځیر هم تړلی وو مالوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو په ټول بدن کې یې جوړ ځای نه لیدل کیده خو د نس د پرهار کوکونو یې چې لا تازه وه فکر شو:

«...د کاکو غلام فاروق په باغ کې د یارانو بنډار وو چې هر کال به دا بنډار د بنګ لخوا جوړیده او د پایلوچانو تر منځ به د غښتلتوب آزاده سیالۍ کیده ،دوه دوه اخته وه د سیالۍ کوم کوم ریفری او حکم نه درلود . دوی په په خپله فیصله کوله کوم یو چې به نوریږي د لوبې د دوام توان نه درلود.

د سلا م دی تا ته باداره !

په ویلو به تسلیم شو.

هلته دوه په پټوانو کې سرونه پټ کړی وه او یو بل به یې د بوزی په ښکر او نیره سره وهله. تر هغو به دا لوبه کېده چې یو به بیتابه شو او سر به یې لوښ کړ نو بیا به د هغه بل تابع ګنل کېدی، دلته بیا دوه دوه نورو کمیسونه ایستلی وه او جوش کړی هګۍ یې په بغلو کی نیولی وې د هر یوه څخه به چې هګۍ ولویده نو و هغه بل ته تسلیم شو. د دوو نورو بیا ډېرې غور ځورلې او سرونه یې ورته نیولی وه هر یو چې به سر بچ کړ نو لوبه به یې بایله او هغه بل ته به د سلام دی تا ته باداره په ویلو به تسلیم شو. دوو نورو به بیا د تبۍ لاندی اوربل کړی وو او لوڅی پښې به پری ولاړ وه .

بنګ، تور قادر او شوږ غلام رسول پر چلم بنډار کوی. د تور قادر سترګې پر یو هلک چې پر خره سپور وو او ځان یې پورته پورته کاوه، غوښتل یې چې له ونې څخه زردالو وشکوی له خولې ووتل:

واه واه نانیه ځان وشلوه !

په بنګ دا خبره بده ولګېده، نو یې مخ قادر ته وروا ړاوه او ویې ویل:

دا دی بده خبره وکړه موږ هم کشران لرو زیاته موستره په دی پای کې !

خبرو تاو واخیست.

بنګ ورته وویل:

-زما هغه ورځ نه هیریږی چې زما د کریم سره جنګ و او ته د سیلاوې سره زما مرستې ته راورسېدې زیاته موستړه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

قادر ورته وویل:

- زما هم اندېوال یې کنه نو درسره کتلی به مې وای.

ددې لپاره چې غوسه یې سړه شي. دواړو سرونه په پټوانو کې پټ کړل او یو بل یې دومره په نیره او جوالدوز سره ووهله چې پټوان یې په وینو تک سره شول

(د کریم او بنګ د کرک پر سر شخړه شوی وه بنګ د کرک شوقی و، کرک یې جنګ ته تیار کړی و ټوله ورځ یې هغه په لاس کې کښنته پورته هاخوا دېخوا کوی چې جنګ ته تیار سی، د جنګ نه یوه ورځ مخکی یې هغه ته تر سهاره بېدار خوابی ورکړه او سهار د لمانځه وخت یې دوه ساعته خوب ته ایله کړ او بیا یې وړی تړی او له خوبه کیچ او سر بدا له د جنګ میدان ته یووړ او د کریم له کرک سره یې جوړه کړ.

میدان د کرک بازانو خورا ګردی شوی وو له هری خوا نارې پورته کېدی:

- ایله یې که !

-لاسه مه وروړه !

- دېخوا ته یې که !

-مابین ته یې که !

- بنګ یې وهی !

-کریم یې وهی !

- کریم یې وهی !

.شاباش په سترګه یې واهه !

. له سر یې ټینګ ونیسه د نامی زو !

د شرط تړونکو بیا نارې وې:

-څلور په یوه !

-درې په درې !

....

د بنګ کرک چې د بې خوبیه ګیچ و، یوه مونښکه یې د کریم د کرک په سترګه ولګېده او چې دویمه منښوکه یې غورځوله د کریم کرک په تښتیدو شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د خپل بګېل کرک سر په دوو ګوتو له تنې جلا کړ او خالی کڅوړه یې پر مځکه وویشتله. بنګ ته یې بد بد وکتل او پر مځکه یې تو کړل بنګ ورسره کله کله شو او کرار یې ورته وویل:

- ماښام به د غړندوکي بابا زیارت کې سره ګورو !

پاته مو سترړه په دې پای کې

کریم ورته وویل :

- سمه ده زیاته بزاتره !

ماښام چې بنګ د غړندوکي با با زیارت ته ورغی د کریم تر شا څو اندیوالان ولاړ وه، خو تور قادر هغوی لېدلی وه نو سیلاوه په لاس د بنګ مرستې ته راورسید ، د کریم اندیوالان تر شا شول.

بنګ رږغ وکړ:

- وار کوه زیاته مو سترړه...

کریم ورته وویل:

وار ستا دی زیاته بزاتره !

بنګ په غوسه ورته وویل:

- پوهیږې زیاته مو سترړه په دی پای کې !

- زه چغال نه یم چې اول وار وکم خرنا ځوانه وار کوه !

کریم په خپله شپړه د بنګ نس ورخیری کې د بنګ کولمی لاندی توی شوی بنګ خپله سیلاوه د کریم په سینه کې وربنخه کړه، او هغه د اخ په ویلو پر مځکه ولوید. بنګ خپلې کولمې بیرته په نس ننه ایستلې ، ملا یې ټینګه وتړله او کور ته د قادر په مرسته ولاړ بنګ له چورته راووت»

بنګ پړ مخی پریوت او د ملک نوکرانو ته یې چې چرس یې پخول وویل :

-راشی زما پر شا چرس پاخه کې !

د بنګ پر شا بلکه جوړه شوه او د چرسو پخول پیل شول ،هر وار به سیر- دو سیره تلی تاوېده تر هغه چې چرس وچیدل د بنګ پر شا اور بل وو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلکانو، ځوانانو او نورو چې دوی یې لېدل او څارل په رډو رډو سترګو یو بل ته کتله، یو وار بیا:

- د مور شیدی بنګه!

- نامی د نامیانو یې!

- د هغه مور...... چې تا نه منی!

زوږ او شور پورته شو او هغه وخت اوج ته ورسید، چې چرس پاخه شول او بنګ وداریدی خپله لمن یې ایله کړه او خپل پر ځای کیناست دا سې ارام کیناست تا به ویل چې هیڅ نه دی شوی.ملک او نوکرانو یې ډېر کوشښې شوی وه.په دې وخت کی چلم سر شو خو دا بل ډول چلم و، یو کش یې ښه ځوانان له پښو غورځوله او همدا علت و چې د ملک نوکرانو یوه یوه ځان ایسته او څوک چې پاتی وه هغوی مازی خوله پر ایښوله، او کوم یوه به چې دود کش کی بیا به په ټوخه ټوخه شوه دا ټوخی به د موسیقی ښه ونیوله،

یو ساعت کې یوه سر خانه پوچه نه شوه نو استاد عبدالرزاق خیاط ته دی وضعی چندان خوند ورنه کړ، چلم ته ورولاړ شو د چلم سر خانه یې تازه کړه او په چپه سرمه یې له چلم د زړه نه د اخلاصه قورونه ویستل، دې قورونو مېلمنو ته څه ان چلم ته یې لا خوند ورکړ او سر خانه یې په همدا یو وار پوچه کړه.

بیا د هری لوری:

- د واه واه استاذه!

- د مور شیدی.... !

ږغونه پورته شول.

ملک چې نفرو یې خانه ور خامه کړی وه یو ناست ځوان ته اشاره وکړه، ځوان له نسوارو د ډبلی نه یو وچ شوی لړم راویست او پر چلم یې د چرسو پر ځای کیښود.بنګ چې تر اوسه یې دوې سرخانې په یوازې سر پوچې کړې وې، دی کار چندان خوند ورنه کړ، بد پرې ولګید، نو وار یې در مخه کړ چلم ته ورغی او په دو کشه یې سر خانه پوچه کړه ،ځکه هغه په ځان کې دا تاب لېده او نه یې غوښتل نور نامیان شرمنده یا لېونی کړی.

هوا او فضا مېله ځی ته بل شکل ورکړی وو هرېخواته دوه- درې پراته وه.ټوخه ،ټوخه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی وخت کې د رابلل شوی سندر غاړی رېغ پورته شو:

غښتلی خللک په هر چا باندی ډير ګران دی
دا ټوله ښکه په خپل حال کې شنه زمریان دی
د خاکریز شاه آغا ننګومه
د ده در و درګا ننګومه
په مزار کې يې نغارې دی
په دربار کې شنی منارې دی
سلطان عطا بابا د پیرانو خلیفه دی
مزار د شا غنډان بابا عجبه ښایسته دی
پر څوکه پروت دی تختی شا مبارک
لوړ سید اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننکومه
بګت بابا ملازلی دی
بل شنغزی او ازرجی دی
قریش هم هغه شین کوڅی دی
خوجک بابا او ملا دوران ننګومه
لوړ سید اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه
بابا ولی صاحب خوشال دی
دده نه چې تیر شی پیرپایمال دی
بل نازولی د رب سید اسلم دپنجوایې دی
فریح الدین اخوندزاده قطب زمان ننګومه
موی مبارک او خرقه د خیر الانام ننګومه
لوړ اولیا ننګومه
د خاکریز شا آغا ننګومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

......

په دی وخت کې یو تن راغی د بنګ په غوږ کې وبونګېده. بنګ پټو له یوه کونجه ونیوی ولاړ شو او ویې ویل:
یارانو د خدای په امان زیاته... مو ستړه په دی پای کې !
او کوږ کوږ رهی شو.
بنګ ته د کومندانی لخوا د هدیرو د ناجوګانو د ساتنې دنده ورکړ شوی وه خو مازیګری بنډارونه هلته کېده نو ځکه غنی خان نایب الحکومه دی غوښتی وو. غنی خان نایب الحکومه د مشرانو او نورو لوړ رتبه مامورینو سره ناست وو . بنګ کوږ کوږ چې په یو لاس کې یې له عادت له مخی د کمیس لمن ګونځې ګونځې نیولی وه بل لاس یې لکه اولدار ښوروی پله کش د مجلس کوټې ته ورننوت ،اوهلته یې له یوه تن نه یې چی دروازی ته نژدی ناست وو وپوښتل:
- دا نایب صایب بیاکوم یو دی ؟
هغه نایب الحکومه ته ګوته ونیوله. بنګ د نایب الحکومه مخی ته ودرید او ویې ویل:
زه تا راغوښتی یم زیاته مو ستړ په دی پای کې !
نایب الحکومه چې یوازی په دی پوه شو چې تا راغوښتی یم، نو نایب الحکومه د امنیی کومندان ته وکتل:
د امنیی کومندان ولاړ شو او ویې ویل:
صایب دا بنګ حبیب الله دی بنګ حبیب الله.
غنی خان بنګ سر تر پایه تر نظر تیر کړ او ویې ویل:
ما په اسمان غوښتی او ته خدا پر مځکه په لاس راکړی، ټول ستا نه شکایت کوی.
بنګ ورته وویل:
-خبر یاست ټول مشران اعلیحضرت ته ستا نه په شکایت تللی دی
د نایب الحکومه رنګ لږ ژیر شو او ویې ویل:
-دا درواغ دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ ورته وویل:
دا ستا هغې هم دروا غ دی !
غنی خان امر وکړ:
-لښتې راوړی !
بنګ هم بېله دې چې څه وو ایي
خپل پټو یې اوار کړ سدری یې ویستله او پوړ مخی پریوت.
نایب الحکومه ورته وویل:
- اقلاً پوښتنه خو وکړه چې ولی دی واهم !
بنګ وویل:
-زه د وهلو وروسته بیا پوښتنه کوم....په دی پای کې !
نایب الحکومه ته د ده حاضر جوابی خورا خوند ورکړ ودرید او بنګ یې پر شا وټکوی او د مجلس خلکو ته یې وویل:
- کنداریان واقعاً باتوران دی !
بنګ د کور خوا ته رهی وو په جاده کې د ماله جات او ښکارپور بازار د ځوانانو تر منځ د ډرونه خط لوبه روانه وه په دې شرط چې هر چا که یووړه بایللی ډله به یې پر چیچو غاړو تر چارسو پوری وړی
لوبه ډیره توده او ضدی شوی وه دواړو خوا و پټوان تاو کړی وه چا لا په پټو وانو کې ډبرې اچولی وې او یو نیم لا زنځیران په لاس کې نیولی وه هر یو به چې رامخکی شو په یوه وار به یې په سترګو توره شپه شوه او د اخ، وای په ویلو به بیرته دایری ته ننوتل.
هیڅ یو مخی ته نشوای ورتلای ټول هک پک او حیران پاته وه چې څه وکړی په دی وخت کې د یوه سترګې پر بنګ ولګېدی ورغی او هغه یې میدان ته راوستی د هلکانو زاریو اړیست چې میدان ته ننوځی.
بنګ پښه پر خط کېښودله او په بله پښه یې د حریفانو پښې تعقیبولی د زنځیرونو او پټوانو وارونه یو د بل پسې کېدله، خو بنګ ښور هم نه خوړی تا به ویل دا وارونه پر ده نه د پروړو پر ګونی، مښلی پر حریفانو له ډیری وارختایی خولې راماتی وې. یو ځوان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځیرونه یې په لاس او پر ځان ډاډه وو لړ ورنږدی شو سوچ یې کاوه چي په یوار به یې تر شا کړی لړ مخی ته ورغی بنګ چي هغه تر سترګو لاندی څاری په یوه ټوپ سره یې پښه ورورسوله او میدان یې وګاټه.

شور ماشور جوړ شو هلکانو له ډیری خوشالی خپل پټوان پورته پورته غورځوله وړونکی ډله د حریفانو په چیچو غاړوکښینا ستله او د شا بازار خواته رهی شول یو تن چي د د حریف پر چیچو غاړه سپور وو د خپل حریف سترګی پوټی کړی او بل د لاس ګوتی ورته ونیولی او و به یې پوښتل:

-ارغونچکی بر غونچکی یو تار دوه یې غونچکی سلا په سلا اور بګو چند؟

هغه به له ځانه ځواب ورکړ:

-سه

یو وار په ټولو په یوه ږغ ناري کړه:

غلط بګو چهار!

د کورس به شان به دا آرغونچکی بګو چند.... د نارو او شور سره تکرار بدل و خرقی شریفی مخی ته د تیربدو سره بنګ مخ و خرقی شریفی خواته کړ او یو عسکری سلام یې وکی. چار سو ته لا نه ورسیدلی چی یو نیمچه ځوان د توپنچی دوه تکه وکړه.

دا لومړی وار وو چي په عادی خلکو کي توپنچه پیدا شوه هلک توپنچه په ګنډه ووهله د چارسو په پوشلی بازار ننوت.

۱-شپړه: غټه او پلنه ګردی د موچیانو برنده ده چي د لرګو لاستی لری.

۲-خردوم: د سرپوغټی(ګلوله) چي د څرمنی لاستی لری.

۳-د یخی کولنګ: کوشنی کولنګ دی د یخي ماتولو لپاره.

۴-د بزی ښکر:د بزی وچ ښکر دی چي تیز او نری شوی وی او منځ یې د سرپو ډک شوی وی.

۵-سیر: د کابل یو خوردیا (۱۱۰ ګرامه) کیږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرغړه

پر خره سپورچارچي چي سپین خیرن کالي یې اغوستي او په خړ پیل شوی ککرۍ یې دوه تاره د خاصې لنګوټه تړلې وه ، نغاره ډنګوله
د کوشنیانو شورماشو کې ، د شا باراز خواته روان وو . د نغارې د یوې لارې وروسته به یې له خره نه ځان لږ پورته کی په ناست ږغ یې لکه هغه سندرغاړی چي ټوله شپه یې غزلي ویلی وی ویل:
-خبر اوسی ! خبر اوسی !
د راز او باز نه یې داسې ښکاریده چي ملا یې کړوپه وي ، د غاړې رګونه به یې د جار په وخت کې وپړسېدل داسې مالومېدل چي په زوره یې له ستوني را باسي یا ځوک یې خپه کوي.
بیا به یې یوه لاره نغاره وډنګوله، له خره نه به لږ پورته شو او نارې به یې کړل:
- خبر اوسی ! خبر اوسی !
د پرنګیانو جاسوس...
د کوشنیانو له شورماشور نه جار ښه نه اوریده کیده نو ځینو به یو له بله پوښتل:
-څه خبره ده؟
او ځوک ځوک به لا د دې ډلې پسې شول چي په خپل غوږ یې واوري چي خبره څه ده. او بیا به د چارسو خواته رهی شول.خلک جوپه جوپه د چارسو خواته رهی وه هلته یو دار جوړ شوی وو د دار لاندی یو ځوان چي تر اوسه یې ږیره نه وه خړپیلې او بریتونه یې نوی خت وهلی وه پښې او لاسونه یې ولچک او زولانه وه پر لمانځه ولاړ وو .کله چي له لمانځه فارغ شو په پټه خوله یې خاوره مچ کړه او ددار خوا ته ولاړ د دار پړی یې خپلی غاړی ته واچوی او چورت کي لاهو شو:
«...تورجان د پرنګیانو کونسولی ته غوښتل شوی وو به سوچونو او اند ښنو کې ډوب وو چي پیره دار کوټې ته را وګرځېد او تور جان ته یې اشاره وکړه چي د ده پسې ورشی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورجان چې د څوکۍ ناستې سترې کړې وو په یو او بل اړخ کېدی. د یوې اوږدې اړمې وروسته یې خپل دواړه لاسونه او اوږې پورته کړې او د پیره دار پسې رهی شو او بلې ګوټې ته ننوت. هلته یو ډنګر، جګ سړی چې په خپله ژیړه رېږه کې یې ګوتې وهلې او شنې شنې سترګې یې لکه کوکۍ بربنېدې د میز شاته ناست او سترګې یې نېغې وره ته نیولې وې د تور جان په لېدو له ځایه جګ شو او ښه راغلاست یې ورته ووایه.

تور جان نه پوهېده د څه لپاره غوښتل شوی دی لږ شانته وارختا غوندی وو او رېږدېده.

څلوری خواوی یې ژر ژر په ځیر ځیر سره له نظره تیری کړې.

پر میز باندی یوه خړه شپوخولۍ، څو قلمونه، یوه زنګ لرونکی ساعت، مشوانۍ، څو کتابونه او پاڼې یو بیرغ، یوه ګردۍ نخشه او څه اوځکې (کشمیش) په یوه قاب کې پراته وه.

د میز لاندی یوه ټوټه غالۍ اواره وه. یوه الماری او څو همدوله څوکۍ ګرد چارپیره ایښودل شوی وې. پر دیوال باندې د یوې ښځې انځور ځوړند وو.

ناست سړي چې په پښتو یې خبرې کولای شوې خپل پېپ ولګاوه. او دود یې پوکړ، تشه پیاله یې د هغه چاینکې نه چې د میز لاندی پراته وه او نه ښکارېده ډکه کړه او د تور جان مخی ته یې کېښودله، بیا یې تور جان ته وکتل او موسکی شو. د الماری خواته ولاړ، څو کاغذونه او د لوټو یوه بنچه یې په داسې حال کې چې په لاسو کې یې مروړلې د تور جان مخي ته کېښودل او به بند بند ږغ یې لکه کوشنی چې نوی په خبرو راغلی وی وویل:

د بابا تنخواه دی !

تورجان چې تر اوسه پورته کتل د دې خبروپه اورېدو یې سر کښته شو ژامې یې ورېږدېدلې په مغزو کې یې زوروره غوغا جوړه شوه شاوخوا یې په وارختایي سره وکتل، رنګ یې تک ژېړ واوښت، سترګې یې له کوګله راووتی، د بدن وېښتان یې ودرېدل، د خولو سیلاب پر رامات شو.

ستونی یې وچ وچ کېدی غوښتل یې د چایو پیاله پورته کړی او یو غړوپ ترې وکړی، سترګې یې پورته کړې د دیوال ځوړند انځور چې لکه د کونسول سترګې شنې وې وکتل د انځور نه یې سترګې وشرمېدی لاس یې د پیالې نه بېرته کړ او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کې ډوب شو او فکر یې کاوه خوب وینی خو د جګ سړی خبرویې د سوچونو مزی وشلولې چې یې ویل:
-پلار دی ماکو یادوم، ډیر مسلمان، په هیواد مین او نیک سړی وو ، خدای دی هغه وبښی ! ښه تاویزونه یې ورکول.
او په لږ جدی توګه یې زیاته کړه:
- ما خپل زوی مایکل لپاره د نظر تاویز ځینی اخېستی وو.... !
د پرنګي د ښه مسلمان، هیواد دوست او نیک سړی ملنډو ، ستغی سپوری او سپک ، ښکنځل ورته ښکاره شول ، داسې یې تنګرل چې ځوړند انځور پرې خاندی د بهر نه یې هم د خندا ږغونه اوریدل.
فکر یې کاوه ټول کلی او دښار خلک پر خاندی، سور او سپین کېده د خندا او پېغور ږغونه یې په غوږو کې انګازې کولې نو په دواړو غوږو یې لاسونه ټینګ ونیول لکه لېونی له ځایه وغورځېدی غوښتل یې دا جګ سړی خپه کړی...
جګ سړی چې ډاډه ابسیده د یو زوړ کتاب څو پاڼې یې هاخوا دې خوا کړی او د تور جان مخی ته یې کېښود او په ټیټ ږغ یې وویل:
-دا دی د پلار ګوته او دا یې هم لاسلیک !
بیا لږ موسکی شو او ویې ویل:
- د هغه تنخوا سل روپی وه ستا هغی پنځه سوه ده !
د تور جان بدن د لاسلیک په لېدو سره سوست او بند بند یې درد وا خېست د زړه درزایې زیاته او سترګې یې تنګې شوې. تور جان سوچ کاوه چې سره سره سبخونه یې اندامونه سوځی ، دډیری غوسې یې شونډې په غاښو چېچلې غوږونه یې ډپ وه، څه یې نه اورېده په خولو کې لوند خېښت وو سا یې لنډه لنډه کېده مغزو یې چیغې وهلې
زما پلار د پرنګیانو تنخواه اخېستله؟ !؟؟
نه ،نه هغه نه اخېستله !
په داسې حال کې چې لونګۍ یې په غاړه کې لوېدلې وه لکه د سلو کالو ناروغ له کونسولی نه ووت او د غره خواته یې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو کټ کټ خندا او یې په غوږونو کې انګازې کولې، هغو یو بل ته ښودی:
هغه دی هغه دی د مامکو زوی هغه دی... ودرید ، ښه پام یې وکړ خو د خلکو خولې پوټې
وې هر یو په خپل کار او بار اخته وو.مغرور تورجان هغه تور جان نه وو لکه جوارګر چې
ټوله شته یې بایللې وي سترې ستو مانه مالومېدی.را وګرځېد او د ښار خوا ته رهی
شو خو په مغزو کی یې انګازې وې:زما پلار د انګریزانو تنخواه اخېستله؟.د پلار خبرې،
لمونځونه. تاویزونه او حجونه ؟؟؟؟ شیطان رنګارنګ چورتونه په زړه کې ورګرځول(
...راځه ته یې هم واخله ! پلار دی دا کار کوی چې تر ما په زر واری متقی وو...) نه. نه دا کار
نه کوم !
لکه سودایې له ځان سره بونګېدی، سترګې یې د اوښکو له زوره نمجنې او تکی سری
شوی وې په ښار کې دېخوا هاخوا لکه لېونی ګرځېدی را ګرځېدی مځکې ارام نه ورکاوه..
د کور او دوستانو نه یې ناڅ مات شوی وو نه پوهېده څه وکړی؟
د کوره وتښتی؟
ځان مړ کړی؟....؟
ناڅاپه یې سترګې پر حاجی بابا ولګېدلې، حاجی بابا یې د پلار انډوال و هغه ډېر جهان
دیده او نیک سړی و ، دوه واری په پښو حج ته تللی وو په برو باراز کې یې پر یوه لرګینه
تخت چینی لوښی پلورل تورجان یو اند ودرید ،یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله
اعصاب یې ارام او ځان یې کنترول کی. بیا نو د حاجی بابا خوا ته کرار کرار رهی شو له
سلام وروسته یې د حاجی بابا لاسونه مچ کړه او په اسکېرلی ږغ یې په داسې حال کې چې
ترمی ترمی اوښکې یې له سترګو بهېدې وویل:
- حاجی بابا سلا راکه !
ژړا نه پرېښود چې څه وواییبنه ډېرېې وژړل د اوښکوبه تویېدو یې د اوږو بار سپک شو ،
نو بیا یې ټوله کیسه و حاجی بابا ته وکړه: حاجی بابا هم لکه لېونی غوندی شوله ځایه
جګ شو:
- دا درواغ دی !
- نه،نه دا درواغ دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغې یې وهلې.
د شاوخوا خلکو په وارختایې حاجی بابا ته وکتل حاجی بابا ژر لکه چې یو شی یې به یاد شوی وی بېرته پرخپل ځای کیناست. سر یې په زنګنو کېښود او په سوچونو کې ډوب شو لږ شېبه وروسته یې سر را پورته کړ او تور جان ته یې وویل:
- ستا د پلار هر څه ما ته مالوم دی خو !
- خو څه !
خو یوه ورځ زه، ستا پلار دی خدای وبښی د بادامو په سرای کې ولاړ وو چې غلام ماد کاکو راغی او ویل یې چې د پرنګیانو کونسولی هغه خلکو ته چې په ډکه کاسه یې خوړلی وی او د سرلوړی ژوند یې تیر کړی وی، د سقاو په اړو دوړ کې یې خپل شته له لاسه ورکړی وی او چا ته لاس نه شوی غځولای څه پیسی بېله کومی مدعا هره میاشت لکه تنخواه ورکوی. ما ورسره ونه منله خو مامک ویل:
- دا مفتی پیسې دی موږ اوس ازاد ی اخیستی ده
دا وو هغه مکر چې زه اوس پرې پوه شوم تور جان چې د حاجی بابا خبرو ته غوږ نیولی وو و پوښتل: دا نو څنګه؟
- زویه ! هغو رښتیا دا پیسې بېله مدعا ورکولې او د پیسو د تسلیمی لپاره یې لاسلیک او د ګوتې نښان غوښت زموږ سپین ږیری چې محتاج وو کار یې نه را نه اخېست چې موږ مړه شو بیا مو اولادونه راغواړی او هغو ته وایي راشی د پلار تنخواه مو واخلی. اولادنه یې چې د خپل دینداره پلار لاسلیک او د ګوتې نښانووینی بیا ځان ترې قربا نوی...
د تور جان په شونډو کې خندا را پیدا شوه د تندی ماتي شوی خولې یې د لونګۍ په شمله پاکي کړې او په داسې حال کې چې اوږې یې پورته غورځولې ورو وویل:- زه تلم د پلار قبر می ورانوی او یا مي د هغه تنخواه اخېستله او ښه شو چې پوه شوم
حاجی بابا وویل: تورجانه زویه ! اوس چې د دې کیسې په راز پوه شوی نو چاره یې ستا په لاس ده د تور جان وینه وا ېشیدله په هډوکو کې یې قوت ننوت ، ځان یې دروند حس کړ د ښه دینپالی او هیواد مینی کورنی غړی وو او تللی غرور یې بیرته راستون شو. له ځایه ولاړ شو او سیده د کونسولی خواته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ګړی وروسته په داسې حال کې چې شخه لونګۍ یې تړلې وه د کونسول له کوټې نه راووت او په لوړ ږغ یې ویل:

-سر دی چټ سر دی لیلام شه پرنګیه !

لاس دی تر لند نه خلاص !

د شپې بیا کومندانی ،اولداران او ولچک زولانی او دار.

... دا ټوله داسې ژر پېښ شول چې پوه لا نه شو

د کازی خبرو دی له دی سوچونو راویستی

د کازی په لاس ښورولو سره تور جان دار ته پورته شو او د سا په غرغرکې یې کینه پښه یوه جټکه وخوړله او موچنه یې لس- دولس ګزه هاخوا ولوېدله.

را ټول شوی خلک په پټه خوله خپلو کارونو ته رهی شول خو ځېنو نارې باندی ټوکړی او ځېنو بیا په بدو رد ویلو خپله هیواد پالنه ثرګندوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه لپه خاوره

بوډۍ چې مخ یې لمر او دوړو توربخن کړی وو په کړوپه ملا او رېږدېدلو پښو د کوچنوټی اومید سره په وچه دښته کې پر مخی روانه وه سا یې لنډه لنډه کېده داسې ښکارېده چې د پلو کوشنۍ غوټې ستومانه کړی وي، خو دې په ستومانتیا فکر نه کاوه یوازې یې د لارې په لنډولو باندې سوچ کاوه، هغې د خپلې نږور سره ژمنه کړې وه چې سبا ته به بیرته راځی ځکه دا یې د کور مشره او نارینه وه.

وار وار به د کوچنوټی اومید په سترګو کې اوښکې راښکاره شوی؛ ستونی به یې له ژړا ډک شو؛ شونډې به یې بوخې بوخې شوې او زړه به یې غوښته چې چغې ووهی خو ورپه یاد به شوه چې د راتګ په وخت کې یې د آنا سره وعده کړی وه:

زه نه ژاړم ما له ځان سره بوځه.

سره له دې یې هم یوه یوه اوښکه په باړخو رالوېده، خو ژر به یې د لاس په شا پاکه کړه چې انا یې ونه ویني

...بوډۍ په خپلو فکرونو کې ډوبه وه زړه یې ډک وو، کله کله یې غوښتله چې په دښته کې خپل سر لوڅ کړی پر سر خاوری وښندی او خپل وېښتان وشکوی...

خو ځان به یې ټینګ کړ، غوښتل یې څه ووایي خو شونډان یې سره نښتي وه، او په زړه کې به یې ویل:

دا به د خدای رضا وه!

له ډیره مزله وروسته ویش(سرحد) راورسېده ِ غوښتل یې په پټه تیره شی خو یو چاغ ملیشه چې غټه خېټه یې درلوده او په ګڼو تورو تاو شوی بریتو یې لاس تیر او بوډۍ ته په زیږ ږغ وویل:

- څه دی پوټ کړی دی آ...؟

بوډۍ څه وارختا غوندی شوه په داسې حال کې چې ترخه موسکا یې پر شونډو وه د سر په اشاره ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی نه دی !

خو ملیشه کله په دې راضي کېده په زوره يې د ادې د پلو غوټه پرانیستله او په کټو يې داسې وخندل چې بريتونه ان ټول صورت يې ونښور بدی.

ملیشه نورو انډیوالانو ته ږغ کړه:

- هله دلته راشی بوډۍ څه شی را وړی دی !

ځلور پنځه تنه پر بوډۍ را ټول شول د پرانیستل شوی غوټې په لیدو کټ کټ په خندا شول.

د بوډۍ زړه لا نور هم له ګرومه ډک شو

... لمر په ډوبېدو وو چې بوډۍ او کوچنوټی اومید یوې لوی هدیرې ته و رسید ه او دواړو دېخوا هاخوا په لټه پیل وکړ داسې ښکارېده چې کوم شی یې په هدیره کی ورک کړی وی

بوډۍ په داسې حال کې چې له ځانه سره بونګېده کوشنی اومید ته یې اشاره وکړه :

چیری دی؟

بوډۍ لکه لېونۍ له ځانه سره بونګیده او ویل يې:

دا څومره ډیر شوی دی !

په دې وخت کی اومید نا ببره ږغ کړه :

آنا دا دی پیدا می کړ !

او له دی سره سم دا ږغ د هدیرې په براو کوز کې ډیر ژر ترېتم او ورک شو.

بوډۍ او اومید د یوه قبر سره کېناستله او د کرۍ ورځي ستړیا یې هم هلته هیره کړه.

بوډۍ په داسې حال کې چې یې شونډې پاکولې او د اوښکو ډکې سترګې یې اسمان ته ونیولې او خړې پرې شونډې یې بې ږغه ښورولې، او بیا

یې خپل ریږدیدلې لاسونه پر مخ تیر کړه

او په اسکیرلي ږغ یې د قبر سره مرکه پیل کړه:

زویه ! راغلم ستا ارمان می پوره کړ

اومید په داسې حال کې چې د ویرجني او غلی ژړا سلګۍ یې اوریدل کیدې او یوه نیمه اوښکه یې په قبر لویده د قبر توی شوی ډبرې یې بیرته اوډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره هوا تیاره شوی وه بودۍ ورو د پلو غوټه پرانیستله او د هغه څخه یې یو لپه خاوره د قبر شاوخوا وشیندله
دا ده د وطن خاوره دی !
دا ده د وطن... !
زویه تا به تل ویل :زه خپل وطن ته ځم خپل کور ته ځم...
او که دلته مړ شوم نو د وطن خاوره را باندی وښندۍ چي بیرته ژوندی شم
د بوډۍ له سترګو څو څاڅکی اوښکې پرله پسې په قبرتوی شوی او د اسې ورته ایسیده
چي د خاورو وږمه په ټوله هدیره کې په خپریدو ده
قبرونه به ښوریدو شول د یوه یوه نه ږغ په را پورته کیدو شو:
ادې !
مادر !
آپه !
دا ږغونه وار په وار ډیریدل او په ټوله هدیره کي پیچل کیدله او ازانګی یې کولې، دوړه او توپان و رسره پیل شو:
ادې ادې ادې.....
مادر مادر مادر....
آپه آپه آپه.....
داسې ښکاریده چي قبرونه یو د بل پسې چوی او مړي یو د بل پسې را ژوندی کیږی؟ !
بودۍ په توره تیاره هدیره کي د دوړو، زلزلې او توپان په منځ کي کړپه ملا او لوڅ سر په داسې حال کي چي سترګې یې پوټی کړی وې او کوشنی اومید یې پر سینه ټینګ نیولی وو هکه پکه او حیرانه ولاړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور هدیره

زړه ګاډۍ چې د آس غوږونه یې نور د راکښونو ږغونه ته بې تفاوته شوی وه به سکنی ما ښام د ښارخوا ته تله. د درنو وسلو ډزی کېدې.
هغه په عمرپوخ سړی چې ګاډۍ کې سپور وو څه پرېښانه ښکارېده.
ښار کې څه نه لېده کېده ، یوازې د سړک په یوه ګوټ او بل ګرځنی کې د ریګو د ګونیو له منځ نه د ټوپکو میلې مالومېدی. د پسرلی دوهمه شپه وه، د ځلورو ورځو راهیسې په ښار کې د ورځی له خوا د د رنو وسلو زرونه ډزې کېدې د ورځی به خلک په کوړونو کې وه اود شپې چې به ډزې څه لږ شوی نو د ارلیکینو تتې ړنا ته به د ورځې مړې ښخول.
دوې شپې مخ کې کله چې لسو - دولسو تنو په هدیره کې د خپل دوست ټوټه شوی بدن سره وروستی خدای په امانی کوله او په هغه یې خاورې اړولې د یو بل راکټ په لوېدو سره اته نور هم د هغه سره یو ځای شول.
...ښاپېرۍ د تناره ځنګ ته ناسته او ډوډۍ یې پخول وړ ماشوم یې چې پسرلی نومېد د پلار په غیږ کې پروت و ښاپېرۍ خپل میړه جمدر ته ږغ کړل:
او سړیه !
هلک هلته پتاوی ته پر نغاړکۍ پرېباسه او څه خس راوړه !
ښه !
او یو غړپ شو او دا غړپ لکه تالنده په غرونو کې سره وپېچیدی او بیا یو شېبه چوپه چوپتیا خپره شوه.
له ښاپېرۍ نه میړه او زوی دواړه په دوړو او لوخړو کې فنا شول.
ښاپېرۍ یو اند کیچه وه او غوږونه یې ډپ وو چې په خود شوه سترګې یې ومونښلې.
یوه کریږه یې تر غوږو شوه همداسې یې له ځایه ټوپ کړل او د (آ) خاورې مې پر سر شوی ویلو سره یې پسرلی له دوړو څخه را پورته کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام شین وو او ږغ یې په کوګل کې ایسار شوی وو یوازې کغ کغ یې له خولې خاته او ښایسته تورې خماری ماشومانه سترګې یې مرغۍ مرغۍ کېدې غو ښتل یې د مورنه خدای په امانی واخلي او هغې ته یې کتل چې څېره یې ذهن کې وسپاری...
ښاپېرۍ جمدر ته پام شو چې په خاوروکي پروت دی او د دې په لور ګوری.
ښاپېرۍ ور منډه کړه خو هغه رډ رډ خپلې ښاپېرۍ ته کتل...
یو وار به یو ته بیا به یې بل ته کتل یو وار به یې یو په غېږ کې نیوی بیا بل او به ننواتي شانته ږغ یې په زاریو زاریو ویل:
سړیه ! یو څه خو ووایه !
ګوره ! پسرلی نه ژاړي
خو جمدر یوازې ورته کتل.
ښاپېرۍ خپلو وېښتانو ته ورحمله کړه، په سر یې خاورې باد کړې، پسرلی یې له مځکې پورته کړ، هغه یې پر سینه پورې ټینګ ونیوه او د هغه په خاورولړلي مخ او لاسونه یې ښکلول. تی ته یې واچوی. خو د هغه د خولې نه یوه د وینو نرۍ لیکه ګریوانه ته راتوی شوه. هغه غوښتل ویده شي د پلار سره یو ځای ځکه هغه نور یوازې د پلار للو للو اورېده.
دښاپېرۍ لاسونه او کالی به وینو سره وه.
پسرلی یې د پلار څنګ ته پرېست. غوږ یې ونیوی د ګاونډیانو د کور نه ژړا او ساندی اورېدې کېدې.
ښاپېرۍ له ځانه سره وویل:
په خوارانو لکه چې څه ماتم دی ؟ !
غوښتل یې ورشی د هغوی په ماتم کې ونډه واخلي خو... د ددې کره هم ښځې تلې او راتلې ښاپېرۍ په خاورو کې ناسته وه او په زړه کې یې ساندی ویلې ځکه ږغ یې ټپ ولاړ وو، ستونی یې وچ او شونډان یې سره نښتی وه.
ماښام څلور - پنځه تنه د یوم او کولنګ سره د ښاپېرۍ کره راغلل ښځو ښاپېرۍ په زوره کوټې ته بوتله، هغې د خلکو پوسنیدل او بونګېدل اوریدل چې یې یو بل ته ویل:
همدغلته هدیره ورته جوړه کړی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ! هدیره لیری ده ژرکوی چې بیا ډزی پیل نه شی !
- ژر کوی هلکو !
ښاپېرۍ له ځانه سره وویل:
دا خلک ولې دومره وارختا دی !
بیا یې غوږ ونیوی
- دا ځای پوست دی؟
بیا د یوم او کولنګ ټک او ټوک...
هغې له ځانه سره وویل:
شاباش ښه د زړه له اخلاصه کار کوی
بیا یې غوږ ونیوه
اللهُ اکبر اللهُ اکبر.... امین امین خدای دی وبښی
هغې له ځانه سره وویل:
لکه چې څوک مړ شوی دی !
نه ، نه، نه، دی مړ. که څوک مړ وای نو ولی څوک نه ژاړی...
کرار کرار د یوم او کولنګ ټک او ټوک د ګاونډیانو کورونه ته ولاړ
دا خوشاله شوه چې کولای شی بهر ووځی نو په منډه یې ځان د کور منځ ته ورساوه.
د کور غولۍ بل ډول ورته ښکارېده هلته د نویو قبرونو سره چوپه کیناستله
نا څاپه یې غوږونه نبغ شول او یې ویل:
لکه چې پسرلی ژاړی؟
د ځانګو خواته چې له خاورو ډکه وه منډه کړه او د للو للو په ویلو یې د ځانګو ځنګول پیل کړل. خوژر یې پام شو چې ځانګو نه ښوری، هغه له خاورو ډکه ده.
نو په یوه هیبت سره یې د کوټې خواته منډه کړه. هغه یې هلته هم ونه موند بهر په بېړه راووتله او د انګړ خواته یې منډه کړه او د یوه قبر خوا ته کېناستله. د قبر پستې خاورې یې په منګولو شندلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوم شی په لټه کې وه ، ښځو هغه بېرته په کښولو کښولو کوټې ته ننیستله. ټوله شپه یې په دې سوچ چې خاوند او زوی یې چیری ولاړل؟
څه وخت راځی؟
وېښه تیره کړه.
سهار د لمانځه وخت یې په یو ډول د ګاونډی ښځو څخه ځان خلاص کړ او د وره خوا ته یې منډه کړه.
داسې ورته اېسیده چې د کوم شی ږغ یې اوربدلی وی شا ته یې وکتل او بېرته یې سر را وګرځاوه او د قبرونو پښو ته نږدی کېناستله
لکه چې چا په چپېړه وهلې وی ورو ورو یې سلګۍ وهلې
ښځو ډیری هڅې وکړې چې هغه کوټې ته بوځی ځکه بیا د توغوندیو باران پیل کېده خو دا وار یې زور په ونه رسېده.
هغه نوره نه ویریده ، هلته خوشاله وه سر یې په زنګانه ایښی او وچې وچې سلګۍ یې واهلې
شپه ناوخته وه دا هلته ویده شوی وه
....د ګاډۍ قرچهار شو د زړې ګاډۍ نه یو پوخ سړی راکوز شو او د ښاپېرۍ کورته ننوت.
یوه زړه ښځه یې مخی ته ورغله او څه یې ورو غوږ کې ورته وویل او د سکوت په اشاره یې وپوهاوه.
پوخ سړی خپله لور د قبرونو پښو ته ویده ولېده چې خوشاله ښکارېده او له ځان سره یې خندله په خوب کې یې لیدل چې پسرلی ورته خاندی او خالپوړی کوی.
پلار یې د هغې په لېدو ونه شوکولای ځان ټینګ کړي نو د لونګۍ ټوله شمله یې خولې ته تمبه کړه چې ښاپېرۍ له خوبه ویښه نه شی او تودې اوښکې یې په ګریوانه را توی شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاو

نواب په مات او نهېلی زړه بې پروا سترې ستومانه مخ پر غره تی، غوښتل یې لېری لاړ شی ښه لېری چې یوازی دی وی او بس
له لوړی او تندې یې سترګې کښته تلې وې. بدن یې سوړ او بڼه یې تکه ژیړه شوی وه. د چوټو وندې یې خلاصی ،لوخ او ببر سر ، خیری ګریوان، په وینو ککړ مات تندی، وچو شونډ او چاودو پرې پرې شوو پښو چې د اوږده او ستومانه ونکی مزله له امله یې پوټکی اچولی وه. مخ په وړاندی ته د ځان سره یې هم دا ویل:
هر شی پای ته ورسېد !
له درد او سوز نه یې سترګې پوټې کړی یو سوړ اسویلی یې ویستله او د باڼو په پورته کولو یې د نهیلۍ ترمی ترمی اوښکې له سترګو په ګریوانه توی شوی
دنیا ورته تیاره ښکارېده او لمر یې په تورو وریځو پوټ لېده. په سوچونو کي ډوب وو(...
زاړه چکله موټر کي د کلی خواته روان وو. سترګې یې پوټې پوټي کېدې، روپۍ او جمال یې سترګو ته نڅاه کوله ، د هغو آغا آغا ویل یې غوږونه تخنول.
درست یو کال مخکي کمونیستی عسکرو کلی محاصره کړ ، دی یې د جلب او احضار په نامه جنګ ته بوته د قانون له مخی د ده پلار شیخ فانی وو او دی د عسکری نه معاف وو خو په چا دی منل، یو کال کېدی د هغوی نه جلا شوی وو . ایله اوس په دې وتوانېدی چې وتښتی خپل ازاد شوی کلی ته خپلي میرمنې ته ، اولادو ته ،سپین ږیری پلار او بوډۍ مور ته بیرته راشی او د وی سر پرستی وکړی....
کور ته هو سېدی، خوشاله وو چې خپل کاله ته ځی ، خپلي مځکې ته ځی خپل اولادو ته ځی.
د بس سپرلېو یو د بل سره په خبرو اترو بوخت وه د کلی او باندې خبرې د تجارت خبرې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نواب په خپله خوبونو کې ډوب وو. یو وچ غونډی سرې چې نرۍ دوه تاره ږیره یې درلوده او رډ درواغ یې ویل لګیا وو د کوم چا ویاړنې یې کولې چې د بس پر سپرلیو چندان ښه نه لګېدې.

بس همداسې کږلېچونه او پېچومی ، غرونه او شېلې ، دښتې او ځنګلونه یو د بل پسې شا ته پرېښودل او پر مخ روان وو.

...نابېره څو وسله والو چې تور مو اونه یې وهلې وه د بس مخې ته راښکاره شول. به بس کې د خدای دی فضل کوی او کلیمې ویلو ږغونه پورته شول. یو وسله وال چې تور مول یې وهلی وو او یوازې یې دوې په رنجو تورې سترګې ښکارېدې ، بس ته راوخوت او په آمرانه لهجه یې وویل:

ټول نارینه دی کوز شی !

د سپرلیو ناړې په خوله کې وچې شوی او وښتان یې یې په بدن نیغ ودرېدل او ببله کومې خبرې له بس نه کوز شول

یو سپرلۍ په عاجزی وپوښتل:

- سیا سرې مو څنګه کېږې؟

- هله ځۍ هغوی دی دلته پاته شی.

- او سپین ږیرې؟

- هله ټوله ټوله.

د کوم یوه د آخ چغه او د لوېدو ږغ د سپرلیو پښې لا ور چابکې کړې...

- هله په منډه منډه غره ته پورته شی !

سپرلیو مخ په غره ځغاستل، نه پوهېدل چې څه به کیږی؟

په خبرو بندیز لګول شوی وو بیا هم ځینو به چې وخت وموند نو یو بل سره به بونګېده.

بیا د یو ډز په کېدو سره ټوله ودرېدله او شا ته یې وکتله یو زوړ بوډا چې په لارې سم نه شوای تلای څه دې ته چې پر غره پورته او منډې وکړی پر ځمکه ولوېدی او هڅه یې کوله مخ قبلې ته وګرځوي د بوډا په لېدو ځینو چوټې او بوټونه ویستله او په لوڅو پښو د غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ختلو شوله، ځینو د جیبو نه څه ایستل په ګوتو کي یې له مروړلو وروسته کندو ته غورځوله ،چا چا لا خپل ساعتونه په ګنډو وهله.
- ودریږی !
ږغ تر غوز شو.
د ټولو پښې سوستې شوې او ودریدل مخ یې د ږغ خواته واړوئ یوه وسله وال کیڼی خوا ته اشاره کوله
ټوله ببله کومي پوښتنې کیڼی خواته په کرځیدو شوله لمر په ډوبېدو وو د نواب سترګو ته اوس هم د روپۍ او جمال دوری ایسته کېدل
نواب د ځان سره وویل:
اوس به غټ شوی وي
د هغو د بابا ویلو په یادولو به یې خوله چینګه شوه په هم دې چورتونو کي وو چې د جنګي الوتوکو بوغ شو او غورپ...
نواب چي سترګې پرانیستلې سره غرمه وه تپوسانو یې پر سر د بخوا هاخوا ګرځېدله او راګرحیدله
په سختی سره له ځایه جګ شو پښې یې په تیږو او اغزو پرې پرې وې د سړک خوا ته رهی شو په لاره کې یې د بس په وینو لړل شوی یو - دوه ټوټې ولیدې په پښویې د روپۍ او جمال د لیدو په تکل د کلی تړه واخیستله ، سترګې یې له ستړیا مرغې مرغې کېدلې او د یو ارام بستر په تمه روان وو
له ډیرو کړلېچونو او پیچومو وروسته ایله د کلی بوکلی بامونه او چیرې او پرچالونه د یو بل پسې را ښکاره شول.
داسې ایسیده چي دا د اسکېرلي او ربړېدلی نواب د مزله پای دی ، زړه یې په ټنګ کوګل کې په ترپکو شو ، د زړه درزا یې خپله اورېده. ستړیا او لوږه یې ورکه شوه ، نور د لمر وړانګو پر لوړو غرو خپل زرین شال غوړولی وو. د غواوو او مېږو رمباړو او امبا امبا د مرغانو چاړ چوړ اورېده کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نواب تلوسه وه چې ژر کاله ته ځان ورسوي او هلته د یوه کال کړاونه د مزله ستړیاوی او ربړونه د خپل ژوند ملګرې لښتې په تاوده غیږ کې هیر کړي. په همدې چورتونو کې د کور مخې ته را ورسید.
یو ان ودرېد . د مزله ترخې دوړې یې له سر او کالو وڅنډلې.
جورت یې نه شوای کولای په یو وار کور ته ننوځي سترګې یې له خوشالۍ د ژړا ډکې وې ځان یې ټینګ کړ ، سل زړونه یې یو کړل او په کاله ننوت.
خو هلته څوک نه ښکارېده په یو کوټه کې یې پلار پر مسٔله ناست او وظیفه یې کوله. د نواب په سلام سره یې لږ جتکه وخوړله، خو بېرته په ځای کېناست. نواب د پلار پر لاسو پریوت پلار یې پر مخ سترګې لاس تیر کړ داسې ایسېده چې په سترګو څه نهویني، نواب یې غیږ کې ونیوه او ښه ګړی یې به ژړا د پلار سره د زړه خواله وکړه.
پلار یې خوشاله وو چې د سترګو روښنایي یې بیرته موندلې وه ، بوډۍ مور یې لښته او ماشومان یې نه ښکارېده ، د پلار نه یې په شرم سره وپوښتل:
-آبا ادې او زما کډه چیرې دي؟
پلار یې په داسې حال کې چې سترګې یې کښته اچولی وی وویل:
- ادې دې د خسو ټولولو لپاره وتلې ده چې د کور تنور پر تود کړي.
بوډۍ مور یې لا خبره نه وه چې ورک زوی یې راغلې دی.
پلار یې نور غلی شو د نواب د زړه درزا وار په وار وچتېده پلار یې لکه کوم شی چې په یاد شوی وی پر خپلو غوږونو لاس ونیوی.
د ژړا نارې سورې یې غوږونو کې انګازی کولې:
نه پلاره ! دا کار مه کوه ! ما مړه که ! ما ... !
د پلار له سترګو نه یې اوښکې توی شوی، نواب د پلار پر لاسونو پروت وو او هغه یې په نارو لانده کړی وه په سترګو او خوله یې مښل او زاری یې کولې
-آبا زما کډه !؟
پلار یې د زړه غوټې، خبرو ته نه پریښودی ښه ګړی چوپ وو او بیا یې په ګونګۍ ژبه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زویه !ته چې جلب او احضار بوتلې ، څو ورځې وروسته قوا وتښتېده او نوی خلک کلی ته راغلل د هغو کازی(قاضی) د کلی خلک را وغوښتل او دا اوکم (حکم) یې وکړ چې ټوله هغه مړوښې ښځې چې میړونه یې د کمونیستانو سره کار کوی که تر شلو ورځو پوری د کلی خلکو ته په نکاح نه شی بیا یې واک زموږ دی.
نواب د زړه درزا د لیری نه اورېده کېده نو په تلوار یې وپوښتل:
-نو بیا !
پلار یې به داسې حال کې چې څو ځاځکې
د نهیلۍ او بې وسۍ اوښکې په ګریوانه توی شوی او ویې ویل:
-نو څه !
-نو هغه...
پلار یې یو ان چوپ شو یو ان وروسته یې په چغو چغو وویل:
نو هغه کومندان ځان ته نیکا....
د نواب په سترګو توره تیاره شوه سر یې پر له وګرځېده د پښو شومه یې وخته په دیوال یې تکیه وکړه خو وښوید او ولوید ، یو ان همداسې بې سده وو.
راپورته شو لونګۍ یې له مځکې وویښتله او سر یې د دیوال سره دومره ووهه چې وینو یې تر لمنې پوری ورنګاوه ښایسته ګړۍ یې په کوټه کې وچورلېد او وبونګېد. ځان یې تر ټولو نیستمن او اسکیرلۍ وګاڼه و وننید ، سترګې یې ولوېدې ،مړ شو خو لوګی ترې پورته کېده او ځان سره یې لکه سودایې لګیا وو او بونګېده
دا ولی داسی وشوه؟
پوښتنې یې په مغزو کې ګرځېدې را ګرځېدې ؟؟؟
له ځان سره یې وویل:
کاشکی له عسکری څخه د تښتیدو په وخت په مین ختلی وای !
یا د پهره دارانو په ډزو لګېدلی وای !
یا هم د غره په بمبارد کې لکه نورو شهید شوی وای !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه ورته تنګه ښکارېده ، سا یې کوګل کې بنده بنده کېده د کوره ووت او د غره خواته رهی شو
مور یې چې کور ته راغله خبره شوه چې د سترګو تور ورک زوی یې راغلی دی نو د ښخوا هاخوا یې لکه لېونۍ په منډه وه.
نواب د غره سر ته ورسید . او د غره په څوکه ودرید پورته یې وکتل خو زړه یې تسل نه شو د ښخوا هاخوا یې وکتل لکه کوم شی چې یې ورک کړی وی د یوې لوی ډبرې په لیدو څه ډاډه شو او هغه یې په کړاو د غره څوکې خواته کش کړه او پر ودرید ، پورته یې وکتل بیا یې هم زړه تسل نه شو.یوه بله ډبره یې د غټې ډبرې پر سر کیښودله او پر ودرید ،او بیر هغه یې ځان پورته او په ګوتو ودرید او د نهیلۍ او ناومیندۍ نه به ډکو سترګو یې پاس وکتل ، اسمان به تورو او خړو وریځو کې پوټ وو . نو په هر څه توان چې یې درلود چغه یې وکړه:
آه خدایه !
آ خدایه...
دا چغې لیرو غرونو له هغه نه نورو لیری غرو ته د هغه نه نورو غرو ته ولاړې
چو په چوپتیا شوه یو ان وروسته غرونو هم وروسره نارې کړې
آ خدایه...
آ خدایه آ خدایه آ خدایه...
خو وریځې وغوړمبیدې مځکه او غر یې روښانه کړ او بیا یې زار زار وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرور

اوس هم ځینې وخت د غره کلي خلک د تګ او راتګ په وخت کې د سړک په خوا سماوار کې د دمې جوړولو لپاره کښیني چې نږدې ورته ځینې کلیوالي پخسه یې کورونه ودان دي. هر مازیګر د همدې سماوار نه کلیوالی سندرې اوریدل کیږي د سماوار مخې ته د کبابي انګیټې ایښې چې د ورځې له خوا دود ترې پورته کیږي. د سماوار له تخته د تیر شوي سړک کوز سر ښه ښکاري.

د دې ځای په لیدو ما ته یوه پخوانۍ کیسه را په یادیږي ، هغه د لسو- دولسو کالو مخکې کیسه، ښه مې په یاد دي چې له ډیرې مودې وروسته خپل کلي ته راغلی وم او د دغه سماوار د تخت له پاسه ناست وم چې په سړک کې یوه ګڼه ګونه شوه او زموږ خواته کرار کرار رانږدې کېده د دې ګڼه ګونې مخې ته یو لېونی په داسې حال کې چې په منډو وو دېخوا ته راتی او په بې وزلۍ یې ویل:

ما ولې ولې؟

ددې خبرو به ترخ کې به یې یوه یوه ښکنځله هم کوله خو هیڅ ګټه یې نه لرله.

تر شا یوه ډله هلکان ورپسې وه، په ډبرو ، لوټو او بل هر هغه شي چې په لاس ورتلل وار به یې پر کاوه. د لېوني د چغو او ځغاستې څخه یې خوند اخېست او ځورېدل یې دوی ته یوه لوبه وه.

په هغه خوار مې زړه وسو نو له ځایه پورته شوم هلکانو ته مې وویل:

او لوچګانو ! بې ادبو ! دا بې وزلۍ ولې ولې؟ لېونی هم په عاجزي د سر په اشاره زما خبرې تاییدولې. زما د دې پلوې سره هلکان څه پر شا شول ، لېوني یې پریښود. لېونی ما ته را نژدې شو هغه ته ښه ځیر شوم. یو ټیټ قد چیچکی تورتیلي سړی و چې په یوه سترګه کې یې ګل وو ، سپینه توره (ماش و برنج) ببره ږیره یې چې سپین ډیر په کې مالومېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړې چونې یې درلودې ، غاړه یې شلېدلې ، زړې جامې یې وې او د تخرګ لاندې یې یوه غوټه ښکارېده او لوڅې پښې وو ، د تګ په وخت کې یې سترګې چوغې نیولې وې او یو نیم سترګک به یې واهه چې په لېدو به یې هرومرو چا ته خندا ورتله.

زما زړه پرې وسو تر لاس مې ونیوې او د سماوار تخت ته مې را پورته کړ او کبابي ته مې په اشاره د کباب او چاینکې سپارښتنه وکړه د ځان سره مې سوچ وکړ چې راشه نن دا خوار په ګېډه موړ کړه، نو پرله پسې مې د کباب او چاینکې فرمایښت ورکاوه لېونی په اریانی سره کله ما ته او کله شاوخوا ته کتل او کله به یې په شکمنو سره اسمان ته کتله او هم یې تر سترګو لاندې کبابي او د هغه شاګرد ته کتل باور یې نه راته ځکه دی تل په تشه ګېډه له دې ځایه تیر شوی و ، خو چا ورته د یو غړوپ چایو ست کدری هم نه وو ورته کړی. په ډیره بېړه او وارختایي یې ګوله تر خولې رسوله او ژوندی ژوندی به یې تیروله لا یې ځو نمړی نه وې کړی چې سولګۍ وهل یې پیل کړه د تخت د ځنګ آبدان نه می یوه دولچه اوبه ورته راواخېستې.

لېوني د ځان سره د خوړولو په لوبه اخته وو وروم ترې وپوښتل:

بابا ولې دې و رځی ته رسیدلی یې ؟

ځواب یې را نه کړ ښایي د خولې چړپې په سبب یې زما خبرې نه یې اوریدلې.

خپله لمن یې را پورته کړه د شونډو دواړی خواوي یې د لمنې په ځوکې پاکې کړې، په شمیر یې درې خوراکه کباب او دوه چاینکې نوش جان کړه.

دا وخت ما ته دا سودا را ولوېده «نه چې څه په و شی»؟ !

لېونی په داسې حال کې چې اخیری نمړی یې تیروله وویل:

دا پنځه کاله مې غوښه نه ده خوړلې !

ددې خبرې په اورېدو جوړ سړی راته ښکاره شو. بیایې را ته وویل:

رښتیا غواړې زما د ژوند کیسه واورې؟

ما وویل:

- هو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی سترګې چوغې کړې او د یوې لیرې ټکي ته یې ونیولې داسې ښکارېده چې د یوې پخوانۍ خاطرې د یادولو لپاره سوچ کوي.
او نابېره یې داسې پیل کړه:
(... زه له ورکتوبه بد بخته وم. بدرنګه وم. پلار مې د ښایسته ګل نوم را باندی کېښود او ددې نوم سره له هم هغه ماشومتوبه د خلکو ، همزولو او کلیوالو پسخندی شوم. له ځایه جګ شو یو لاس یې غوږ ته ونیو او بل لاس یې موږ ته او نارې یې کړل:
یه قربان روی ته دیده بودم ، موی ته دیده بودم.
او ا وږې یې ورسره پورته کښته کولې.
په سماوار کې ناست خلک د ده د نڅاه په لیدو شول ، لېونی په نڅاه نڅاه کې لوږ وکتل تندی یې ګونځې کړ او کیناست.
خپل مخ ته یې اشاره وکړه او په شکایت یې وویل. ګوره دا خو ما نه دی جوړ کړی؟ سر یې کښته واچوه او لاس یې پورته ونیوه
لېونی خپله پزه به غوږه لمن پاکه کړه او د لږ ځنډ و روسته بیا یې لاس اسمان ته ونیوی او ویې ویل:
زما پلار یې را مړ کړ، مور یې را مړه کړه. چوپ شو بیا یې اسمان ته په خوابتیا وکتل.
له کلي نه و ښار ته ولاړم او هلته په یوه موسسه کې پیاده شوم ، له غروره نه یې په بریتو لاس تیر کړ.
لېونی کیسه ډیره سره را لنډه وله د تلو تلوار یې وو خو ما به ښه ښه ویلو دی هڅوی چې کیسه را ته پوره کړی.
لېونی څه شیبه غلی شو ، یو سوړ اسویلی یې ویسته نظر یې د اسمان په ژورو کې ډوب کړ او ویې ویل:
«د منی به سړو ورځو او شپو کې یوه ورځ عجبه ورځ وه واوره وه ، یخ و. باد و ، توپان و. ساړه مې کیده د سیلیو د مخنیوی په خاطر مې د کوټې کړکۍ او ماتې ښیښې په ورځپاڼو بندولې»
بیا له ځایه ولاړ شو او کټ کټ په خندا شو او نارې یې کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یه قربان رویش دیده بودم مویش دیده بودم.
او په نڅاه شو ما له لاسه ونیوه هغه چوپ شو او کیناست. زما غوږ ته یې خوله را نږدی کړه او ورو یې را ته وویل:
« کوتې ته څوک راننوتله،
د لاس به ټپولو یې ور پرانیست»
زما له غوږه نه یې خوله لیری کړه، او زما څخه یې په تونده لهجه وپوښتل:
- پوه شوی څوک وه؟
ما ویل:
-نه !
- زه پوهیږم چې نه پوهیږې ته څه دا ټوله دنیا دی نه پوهیږی !
که پوه هم وی نه یې وایې، قست یې را کیږی !
ږغ یې لږ پورته کړ او ویې ویل:
« یوه ښایسته انجلۍ وه انجلۍ نه وه د څوارلسمی سپوږمۍ وه»
په آسمان کې یې پښڅه – شپږ دقیقې د سپوږمۍ پسې وکتله سر یې د نارضایتی په توګه وښوراوه ، په شونډو یې یوه ترخه موسکا خپره شوه.
زما غوږ ته یې بیا خوله را نږدی کړه او د راز په ټوګه یې وویل:
« هغې ویل:
څوک شته آ ! څوک شته؟»
خوله یې زما له غوږه نه لیری کړه او په لوړ ږغ یې وویل:
« ما ورته وویل:
څوک دی په کار دی؟»
بیا یې زما په غوږ کې ورو وویل:
« هغې ویل:
خیر غواړمه. ړنده یمه !»
بیا یې په عادی ټوګه زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پوه شوم په سترګو نه وینې و رپاڅېدم د لاسه مې ونیوله ، او یوې خوا ته مې کښېنوله»
او اړ یې ورو کړ لړ رانږدې شو او زیاته یې کړه:
د هغې په څېره کې د غمنو او ترخه ژوند نښې لیدل کېدې هغې په عاجزی په داسې ږغ چې نورې پوتې خبری هم په کښې نغښتی وې ویل:
« ړنده یمه خیر غواړمه !
لېونی بیا د ږغ تون ته تغیر ورکړ او ویې ویل:
دا مې په ژوند کې لومړی څوک وو چې زما ټولو پوښتنو او خبرو ته یې له زړه نه غوږ نیولی وو او خبرې مې ورته د درنښته نه ډکې وې اودا زما لکه یو انسان یو ارمان و !
چې خبرې همدې ځای ته ورسیدی، لېونی د چایو په لیدو لکه ماشوم خوښ شو. شاوخوا یې تر سترګو تیره کړه ، زه یې هم په ځېر ځېر تر سترګو تیر کړم. ترې وډار شوم.
بیا چورت کې ولاړ مځکې ته یې وکتل او ژر ژر یې سترګې ولغړولې لکه چې د خپلو خاطراتو شلیدلی مزی یې بیرته سره نښلولې او ویې ویل:
هو !د هغې به خبرو کې د غمو او ترخه ژوند نښې لېدې نو زړه کې ډیری پوښتنې ګرځېدې»
لېونی یو وار بیا چوپ شو.
زه د لېونی کیسې ته ټول غوږ غوږ وم او هغه په دې ډېر خوشالېده چې ما په غور غوږ ورته نیولی وو.
هغه د پخوانې کیسې په یادولو نور هم هیجانی کېده او لاسو او ورو په خوځولو یې هڅه کوله ټولې پېښې تمثل کړی په داسې حال کې چې د غره څوکې ته چې له لیری مالومېده یو وار بیا ځېر شو . ورویې زما غوږ کې وویل:
په هغه سبا انجلۍ بیا راغله او بل سبا بیا او بیا...
لېونی په خوشالۍ زیاته کړه:
«ما د ځان سره سوچ وکړ چې څه کیږی چې یو بې وږلۍ د بل بې وزلې موټ شی، ګوندې د بو بل په تودوخه تاوده شو.
نو ورو مې په داسې چې ړنده ا نجلۍ ونه ځوریږی ترې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

واده دی کړی ؟
هغې کټ کټ وخندل په ځواب یې پوه شوم
لېونی بیا زما نه وپوښتل: ته پوه شوی ؟
ما د واره وویل:
- هو ،
لېونی په داسې حال کې چې د هغې غونډۍ خوا ته یو ځل بیا وکتل چې هره ورځ به هغې خوا ته تې.
یو اوږد اسویلی یې وکیښ لکه چې د زړه د غمونو بنۍ یې تشه وله. او په خندا یې زیا ته کړه:
- او موږ واده سره وکړ.
له ځایه جګ شو یو لاس یې په غوږ او بل لاس یې زموږ خوا ته ونیوه:
یه قربان، رویش دیده بودم. مویش دیده بودم. او په نڅاه شو
بیا کیناست څه شیبه چوپ شو او په داسې حال کې چې په لاس یې اسمان ته اشاره کوله د ستونې نه یې اواز نه پورته کیده په ژړا نده ږغ یې وویل:
افسوس !
لېونی یو اند بیا چوب وو په خپله ګنه ږیره کې یې منګولې ننیستلې وې هغه یې ګروله او اوښکې یې پر مخ راتوی شوی غوښتل یې څه ووایي خو د ستونې غوټې یې نه پریښودی لاس یې آسمان ته ونیوه په ډیر مشکل یې زه پو کړم چې هغه هم ژر مړه شوه او پر هغه غونډۍ یې خاورو ته سپارلې ده.
لېونی سترګې د اسمان په ژورو کې بیا ښخی کړی ، سترګې یې برګې شوی ، غوز یې ونیوی سر یې وښوراوه او بیا یې غوږ ونیوه او په یوه ټوپ له تخته کوز شو او بېله څه ویلو یې د غونډۍ په لور وډانګل د هلکانو خوا ته ورغی لکه چې بېله د هغو د ویشتلو تګ خوند نه ورکاوه. هلکانو چې تیاری لوټې او ډبرې په لاسو کې پوټی نیولی وې ورپسې منډی کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی د سړک په منځ کې ودرید یو وار یې بیا اسمان ته به مروره ټوګه وکتله ځان ته یې اشاره وکړه ،زموږ خواته یې په خوشالۍ وکتله او په ځغاسته شو.

ږغ یې تر اوسه زما په غوږونو کې انګازې کوی

چې ګوته به یې زنې ته ونیوله او ورو به یې په اریانونکې لهجه ویل:

آ ، ما ولی ولې؟

سبا بیا هلکان د هغه انتظار کاوه لوتې او ډبرې یې تیاری به جیبو کې ورته ساتلی وې خو هغه بیا رانغی هلکان خپه وه چې ولی لېونی بیا را نه غلی او څه په وشول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

یوه ناوې په لوخ سر او لوڅو پښو په سره جوړه کي په چیغو چیغو د ګڼه ګوڼی خوا ته په ځغا سته وه د هغې په لیدو خلک ورو وروسره لیری شول او هغې ته یې لاره خوشی کړه ، هلته دوه ولاړ توپکوال د هغې په لیدو د ګڼه ګوڼي نه ووتل پر میدان یو مړی پروت او یو په وینو لړلی سړی ولاړ وو.

سهار د لمانځه وخت د برستني لاندي ټوخی شو او له ټوخي سره سم یو سپین ږیری له برستني لاس وغځوی او له واسکټ له جیبه یې د نسوارو ډبلی راوکښښ او د تل په شان یې یوه خوله نسوار خولې ته واچوله او بیا لکه مار له برستني وغزید د کړکۍ نه یې پرده پورته کړه ، او په غوم غوم یې له ځانه سره څه وویل.او بیا یې سر پر زنګونو کیښود ، چرت کي لا نه وو تلی چي په زړه کي یې څه وګرځېدل ، د کړکۍ نه یې بیا بهر وکتل او له ځانه سره یې وویل:

آ، رښتیا ! چي وریځ ده.

او له دې خبري سره سمدلاسه له ځایه جګ شو او د خپلي وړې شانته کوټې ور یې پرانیست او ووت. له اودس تازه کولو وروسته یې په بېړه په پټو مخ او لاسونه وچ کړل، خپله لونګۍ او واسکټ یې واخېست او په وتووتو کي یې د بلی کوټې مخي ته ودرید ورو یې ږغ کړل:

لوری نازي ! پاځېږه د لمانځه وخت دی، وریځ ده چي لمونځ درنه قضا نه شي (دا ټوله خبرې یې په یوه سا وکړې). د انګر ور یې چي د زګیروي په شان ږغ یې درلود پرانېست او له کوره ووت.

له لمانځه وروسته د ده د رسېدو سره جوخت آسمان هم وغورمبېد او د باران شرپ شو تا به ویل نه چي اسمان سوری شو د هري بریښنا سره به د ده د تندی ګونځي چي د پراخ غم علامي په کي له ورایه ښکاربدې ، لېدل کېدې. خلکو د تندی د ګونځو شمېر د خوېندو د شمېر ښکارندوي بلله خو نسیم اکا هډو یوه خور هم نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نسيم اکا د سپيني ږيري، ګونځې ګونځې تندی او مخ په لېدو داسې ښکارېده چي د ټول عالم غمونه او کړاونه دده پر سر دي او ددی يې ګالي.
نسيم اکا ته نن بيا لکه هره ورځ هم هغه د لس کاله مخته پېښه ور په ياد شوه چي په همداسې يوه ورځ جبار خان د دوی کره مرکه ورلېږلې وه چي نازي چي په کلي کي تر ټولو ښکلې انجلۍ وه خپل زوی جلندر ته کوژده کړي، خو نسيم اکا دا خبښي ونه منله او مرکې ته يې ځواب ورکړ نسيم اکا په زړه سپين او پاک زړی سړی وو پټه په کي نه وه نو په ډاګه يې مرکې ته وويلي وه: جلندر يو ناکاره او برند هلک دی ټوله ورځ لنډه غر په دې او هغه کوڅه کي ګرځي راګرځي نه يې کار شته نه روزګار او بل دا چي زما د لور داسې چغر سترګی ځوان نه خوښېږي.(نسيم اکا دا ټولی خبرې په يوه سا او پوټو سترګو کړي وې)
جبار خان د مرکې و مخي ته څه و نه ويل او چي بهر راووت نو په خپل ګلېټی ټوپک يې څو ډزی وکړې.
کليوال د نوي خبر اورېدو ته منتظر وه ځکه په کلي کي خو ډزي يوازي د سنتي، کوژدې او د هلک د زېږيدو په وخت کېدې نو کوشنيان او لويان به راوته او دا خبر به يې په نورو ته د زيري په ټوګه کاوه. د ننيو ډزو وروسته په کلي کي دا خبره لکه وږمه خپره شوه چي نسيم اکا خپله لور جبار خان ته وبښله.
د نسيم اکا سوچونه چي دې ځای ته راورسيدل، نازي د يوې انګيټۍ سره کوټې ته راننوتله ،د نسيم اکا د چرتونو لړۍ سره وشلېده انګيټۍ ته يې لږ ځان ورنږدې کړ، نازي چای وروا چولې ، نسيم اکا په چوپتيا سره څه چای وڅښلې او بيا يې ورونازی ته وويل: لوری د دوکان کيلۍ راکړه چي دا شيبه باران لږ څه ودرېدی د پسرلي باران دی بيا به يې شرپ شي او تلل به راته ګران شي.
- بابا چای دي ولي ونه څښلې؟
- زويه ! بيا باران ډېرېږي.
د دې خبري سره سم پاڅېده د کړکۍ نه يې يو ځل بيا په ځېر ځېر بهر وکتل. ننۍ ورځ او فضا کوم بل ډول ورته ښکاره شوه د ګڼو پسرلنيو وريځو لښکر د آسمان ټوله لمن نېولې وه تا به ويل کومي خوا ته يې د يرغل ټکل درلود د تورو ګڼو وريځو په لېدو يې زړه لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرومه ډک شو ،غمجنې سترګې یې له کړکۍ نه راوګرځولې یو سوړ اسویلی یې وکیښ ، د وره خوا ته ولاړ د سترګو له کونجو یې یووار بیا په غلا خپلې لور ته وکتل داسې ښکاریده چې د لور نه شرمیږي، خپلې کلوشې یې په پښو کړې او د کوټې نه ووت.

کوڅه له خټو او چیکړو ډکه وه، نسیم اکا به په داسو ورځو کې هرومرو یو – دوه ټکه خوړله خو نن یې دواړه پایڅې په دواړو لاسو پورته نیولې وې چې په خټو نه شي او پښې یې ارتې ارتې ایښودلې چې بیا ونه ښوییږي او له هر ګام نه مخکې به یې لومړی مځکې ته کتل، د دوکان ور یې پرانیست، زړه پیتلې کوټۍ یې د سماوار شاګرد ته ورکړه هغه کوټۍ له سکروټو ډکه ورته راوړه او نسیم اکا هغه د صندلي لاندې کیښودل او زوړ بړستن یې په راکښ کړ تر ستوني به صندلي کې ننوت. بیا سوچونو راګیر کړ هم هغه سوچونو کې چې نن یې له سهاره نه پریښود هغه د نازې د تیر ژوند او راتلونکي په هکله اوږده چورتونه او بې شمیره پوښتنې وې.

د جبار خان څو وار ګوا ښېدل یې په یاد شوه چې ورته یې ویلي وه:

- ستا لور زما ناموس ده زړه دی زړوې یې که وادوې یې.....

(دا خبرې یې ډیر په کبر او غرور کړې وې)

د نسیم اکا په مغزو کې دا خبرې ګرځیدې راګرځیدې او په غوږو کې یې ازانګې کولې:

زما زما زما....... ناموس... ناموس.....موس

زړه یې غوښت پر ځان کالې څیري کړي نابره یې یو څه ورپه یاد شول لږ خوشاله غوندې شو خو ژر یې بیا پر تندې ګونځې راښکاره شوې په یاد یې شوه چې څو واري جبار خان ته ننواتې ورغلی او په زاریو یې ورته ویلي وه:

- د خدای لپاره د دې خبرې تیر شه ته د هغه د نیکه پر ځای یې زه رضا یم هغه ستا زوی ته درکړم.

جبار خان ورته په ملنډو ویلي وه :

- توبه وباسه هغه زما د زوی مور ده او بل دا چې هغه چغر سترګې دی او د هغې کله داسې هلکان خوښیږي او هغه اوس دوه نوروادونه لري دا زما د لاس امسا ده....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې چورتونو کې وو چې د سماوار شاګرد د نسوارو ډبلی او دوې افغانۍ ورکړې ده هم د نسوارو ډبلی ورډک کړ.
بیا یې ښځه ور په یاد شوه چې هره ښه شی چې به یې کور ته راغلې هغې به د لور لپاره پټوی او ویل به یې:
- دا مې د لور قلنګ ته ساتم. آن د واده تر کمیسه یې ورته جوړ کړی وو
نسیم اکا ټوله ورځ په همدې چورتونو کې تېره کړه ،دوکان خوند نه ورکاوه او مځکې ځای ،د نورو ورځو پر خلاف د مازیګر له لمانځه نه مخکې کورته راغی، د کور ور یې پورې واهه کورته ننوت د کوټې د نیم کښه وره نه یې نازې ولېده چې د واده جوړه یې اغوستې د مور ګانې یې چې دې ته پاته وې په غاړه او لاسو کړې وې او د هېنداري سره یې خبرې کولې:
آ ، یوازې مې لاسونه سره نه دې نوره پوره ناوې غوندې یمه، ښه ښکارم ! بد رنګه خو نه یمه ! تر چا کمه یمه.....
نسیم اکا د نازې په لیدو چې دا لس کاله غم یې تور و ږېنته تار تار سپین کړي وه د شپږو ږېنتو کلو په درلودو د څلو ږېنتو کلو ښکارېده، ډیر غمجن کړ د خپلې لور نیمه خوا شوې ځوانې او نا پوره شوې ارمانو یې پر زړه د غمو شپول چاپیر کړ او ر پرې بل او مځکه پر تنګه شوه د کور له انګړ نه یې د لرګو تبرچه راواخېسته او په پوټه خوله د کوره ووت ،
په داسې حال کې چې تبرچه یې د پټو لاندې نیولې وه د ماجد پر ځای د لارې په سر کېناست او سترګې یې د کوڅې په بل سر میخ شوې.
جبار خان د دوو نوکرانو سره چې توپکان یې پر اوږو وه را ښکاره شول. د نسیم اکا د زړه درزا وار په وار ډیرېده.
جبار خان د تل په شان د تاوده روغبړ تمه لرله او په ډیر کبر او غرور ګام په ګام د نسیم اکا خوا ته نږدې کېده. نن د جبار خان زور څه ارزښت نه ورته درلود د هغه په زړه کې د غچ او کسات لمبې بلې وې او زړه یې له بې شمېره دردونو ډک وو له هم دې کبله به هم وو چې غبرګ لاسونه یې بې اختیاره پورته شول او بیا هم دویم وار....
درېیم ګذار یې لا نه وو کړی چې د څو ډزو سره پر مځکه ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستیو سلګیو کې یې کومه خبره چې له خولې وته هغه یوازې دا وه:

نا نا نا....ززز.....ی ی ی

د ډزو په اورېدو د کورونو نه بیا واړه او زاړه راووتله چې څه خبره ده.

نازی چې د ناپایه آرمانو په خیال کې ډوبه وه یو ماشوم د مازیګري لمر د وروستیو پلوشو سره دا خبر وروړ ، دا خبره پر نازي د تندر په شان ولوېد ، له وارختایي نه د واده په جوړه او ګاڼو کې په لوخ سر او پښو په ځغاسته ځان دغچ میدان ته ورساوه د پلار په مړي یې ځان واچاوه خو ژړ یې سر راپورته کړ تبرچه یې له مځکې پورته کړله او دا وخت یې د یوې رښتني ناوی په شان لاسونه سره شوی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غولېدلی

«جماله ډګروال ته ږغ که !» په ږغ سره یو زوړ سړی ، چې ږېره او بریت یې پاک خرېیلی وه ملا یې پر کمر بند ټینګه تړلې او د شپو خولې یې پر سر وه بېله سونه او حرکته د یوې ښځې چې غټ تونې شوی و ښتانو یې کوشنی مخ نور هم کوشنی کړی و او لکه مار چېچلې له غوسې تاوتاو کېده و مخی ته ودرید.

ښځې کځوړه په لاس کې ورکړه...

ډګروال لکه چې ګونګ وی بېله کومې خبرې کیناست د بوټونو تنې یې وتړلې او د تل په شان یې د لاس اومګا ساعت ته چې شل کاله مخکې یې د غیرت د مدال سره یو ځای ورکړ شوی وو اوس یې زنګ وهلی وو ته ځیر ځیر وکتل ، بیا یې زړه نا زړه د دهلیز ساعت ته وکتل ، ځان سره وبونګېده او په خوشالۍ له کوره ووت د بس تم ځای ته ولاړ او په بس کې کیناست ، چې لږ هوسا شو بیا یې له غوسې خپل غاښو نه وچېچل او ورورېې وویل:

څه چاره؟ (ځکه یو وار د غصې یوې چپلاغې تر محاکمې رسولی وو خوهندی وکیل له غمه خلاص کړی وو او ورته یې وویلی وه دا د افغانستان کارونه نور هیر کړه دلته ښځو سره په زوره خبرې کول ،ماشومان په چپلاغه وهل او حیوا ماتو ته کیشه ویل جرم دی که غواړی دلته ژوند وکړی باید د دې ځای قوانین ومنې)

نو د هغه راهیسې یې نور ځان ګونګ کړی وو په خوله یې څه نه ویل خو په زړه کې به یې څه تیر شول نو له غوسې به یې غاښونه وچېچل.

په دې ټوګه به یې ځان تسل کړ.

کله کله به په بس کې چورت یو وړ اوله خندا به ومو سېدی او کله کله بیا کټ کټ په خندا شو او ځینې وختونه به پړک په ژړا شو خو ژر به یې ځان ټول کړ او د شاو خوا خلکو نه به یې ښنه وغوښتله،نن بیا ور په یاد شول چې دلته څنګه په مشکلاتو راورسیدل او څه خوږ ژوند یې درلود . خو میرمن یې کرار کرار د کومې یوې په لمسون خپل رنګ بدل کړ او دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې په منګولې کې ونیوی، تنګ یې کړ او نوکر یې کړ پر خپل حالت یې ژړا ورغله ویې ژړل خپل پر ژړا له چورته راووت له شاو خوا خلکو نه یې ښښنه وغوښتله.
ډګروال ټول عمر په دې هیله چې وطن به جوړ شي او دی به بیا د کورنې اختیار تر لاسه کړی ، به کرار کرار سره خپلې سترګې خپله رندې ، خپل غوږونه خپله کاڼه او خپله ژبه خپله ګونګۍ کړه...
اوس نو ټوله ورځ د سودا پسې ځی او راځی ، د لست مطابق سودا رانیسی. کورته د رسیدو سره سم هغه بېله کومې خبرې پر میز ایږدی ، خو بله کڅوړه هلته ورته په انتظار پراته وی
ډګروال بېله کومې خبرې تشه کڅوړه د لست او پیسو سره اخلې او د تل په شان بېله ستړیا د بس تم ځای ته ځی...
نن بیا د دو یمی سودا اخیستلو وروسته د سړک پر غاړه د سرویس په پلمه پر یوه څوکۍ کیناست او د موټرانو د تیریدو راتیریدو په ننداره شو او لکه تل د چورت اخیستلو او خوږو چورتونو په خاطر یې د ببرو قطۍ پر سر پورته کړه.
عسکر عسکری سلام ورته وکړاو دروسی جیپ موټر دروازه یې ورته پرانیستله ، او د ده امر ته منتظر وو..
میرمن یې د کور په وره کې ورته منتظره وه بېله ده یې ډوډۍ نه خوړله...
دا ټولو کارو خوند ورکړ له سترګو یې د خوشالۍ رڼی رڼی اوښکې تویې شوی خو د سوچو نو مزی یې د یوه موټر د پرله پسې هارونو وشلوی سترګې یې وموښلې ، ښه ځیر شو د میرمنی موټر یې پر سړک ولاړ وو او ډیره په غوسه وه ښکنځل بدو رد یې ویل په غوسه یې سودا ترې واخیستله د موټر په شا کې یې کېښودله. یو وار یې بیا ډګروال ته بد بد وکتل او غاښونه یې ورته وچیچل.
ډګروال لکه چې ژبون یې تړل شوی وی هیڅ ونه ویل چې هغه ولاړه ، سترګې یې د بخوا هاخوا ولغړولې او و رو یې له ځانه سره وویل:
ته وده چې وطن یو وار کرارشی بیا به سره ګورو !
ډګروال یو سوړ اسویلی وکیښ او د کور خوا ته په پښو کرا رکرار رهی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خندا ږغونه وه ډګروال چې ډیر وړی شوی وو پخلنځی ته ولاړ ښه بوی پرې ولګېده خولې یې اوبه وکړې د ښخوا هاخوا وګرځیده په دیګو نو کې یې څه ونه موندله د یخچال نه یې یوه د سبو قطۍ راواخېستله د پخلنځی ګړۍ ته یې وکتل هغه هم لکه نوروګړیو ثانیه ګړنه درلود بیا یې خپلې اومګاګړۍ ته وکتل غوږ ته یې ونیوی خوشاله شو او اومید ورته پیدا شو چې تر اوسه کار کوی.خپل کوشنی کوټې ته ولاړ او پر خپل نا ټول شوی بستر وغزید او په چرتونو کې لاهو شو

. د اولادو سره وطن ته روان وو...

خو د و ره ټکولو له چرتونو راویست دا لومړی وار وو چې د شپې څوک ور ورټکوی.پولیس وو ډګروال یې د لاسه ونیوه له ځانه سره یې بوت ډګروال یې یو لیری ځای ته چې د ټولنیزو خدمتونو مرکز وو بوت او هلته یې یوه کوشنی کوټه وروښودله.

هلته هغه سپین ږیری او ناروغانو ژوند کوی چې مېرمنو او اولادونو شړلی وه.

ډګروال نوی کوټې ته راغی او پر نوی بستری پریوت اوله ځانه سر یې وویل:

ته وده چې وطن یووار کرار شی...

څه نوره حوصله کوم !

د دې ورځې وروسته ډګروال د ماشومانو ، ښځوو او کورنی حیواناتو ته عسکری غور سلام پیل کړ.

یوه شپه یې په رادیو کې واورېدل چې یو غل د غلا په وخت کې د دوکاندار لخوا ټپي شوی وونود غله د دعوا په اساس محاکمی دوکاندار درې میاښتی بندی کړ ځکه هغه بېله د محاکمی له امره غل د پولیسو تر راتګه په تشتاب کې بندی کړی وو او هم د غله د څلور کالو د کور مصرف په دوکاندار شو تر هغه چې د غله ټپ جوړیږی...

په اوریدو سره ډګروال غلو ته هم عسکری سلام کول پیل کړل دا چې نه پوهېده څوک غل او څوک نه دی نو هر چا ته یې غوړ عسکری سلام کاوه

څو ورځی وروسته دی سلام اچولو تر دارالمجانینه ورساوه او لاسونه یې هم وروتړله چې په دې سلامونو چا ته ضرر ونه رسوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې میاشتی وروسته یې نن مشره لور د تور بای فرېنډ سره د مور په پوټه دیدن ته راغله چي خپل پلار وويني.

ډګروال د لومړی ځل لپاره یوازی د لور د بای فرېنډ په لیدو ړنې ړنې اوښکې لکه باران توی کړی او ببله دی چي څه وو ایې خپلې کوټې ته ستون شو.

د لاس ساعت یې چي له اوله زنګ وهلی وو خو ده سوچ کاوه چي کار کوی او ځان یې غولوی ته یو وار بیا ځیر ځیر وکتل هغه یې له لاسه خلاص کړ او غوږ ته یې ونیوی بیا یې تر سترګو تیر کړ به نهیلۍ یې د روجایې څخه یې یوه ټوټه پرې کړله او ساعت یې په کې ونغښت او د بالښت لاندی یې کېښود او په خندا شو او په زوره زوره یې وویل:دا کم بخت هم مړ شو او په ژړا یې ویل:

کله به دا وطن جور شی؟

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library